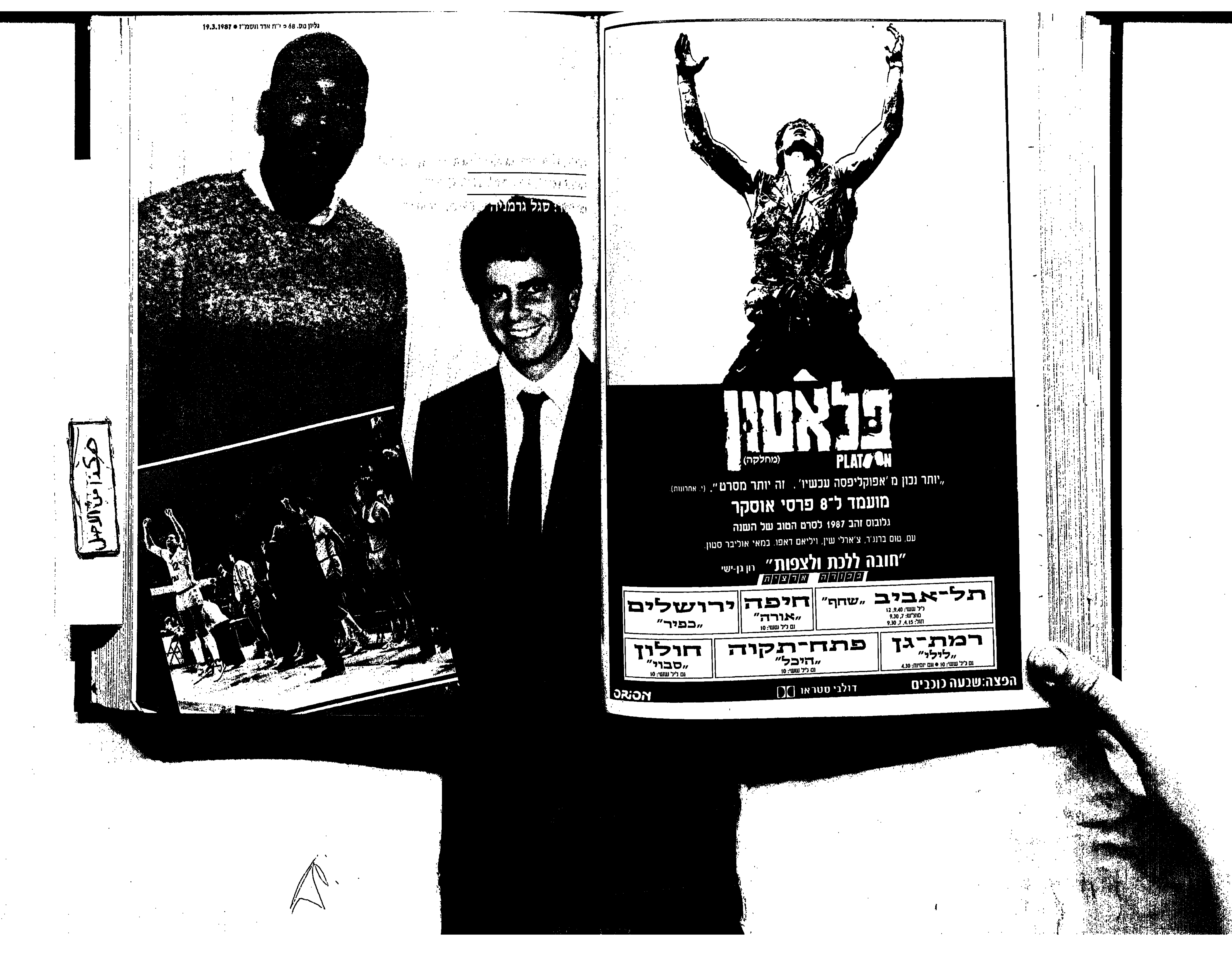

גליון מס. 68 • י"ח אדר השמ"ז • 19.3.1987
סגל גרמניה
פלאטון
PLATOON
(מחלקה)
„יותר נכון מ'אפוקליפסה עכשיו'. זה יותר מסרט". (י. אחרונות).
מועמד ל־8 פרסי אוסקר
גלובוס זהב 1987 לסרט הטוב של השנה
עם. טום ברנג'ר, צ'ארלי שין, ויליאם דאפו. במאי אוליבר סטון.
"חובה ללכת ולצפות" רון בן-ישי
בכורה ארצית
תל־אביב „שחף"
ליל שישי: 9.40, 12
מוצ"ש: 7, 9.30
חול: 4.15, 7, 9.30
חיפה „אורה"
גם ליל שישי: 10
ירושלים „כפיר"
רמת־גן „לילי"
גם ליל שישי: 10 • גם יומיות: 4.30
פתח־תקוה „היכל"
גם ליל שישי: 10
חולון „סבוי"
גם ליל שישי: 10
הפצה: שבעה כוכבים
דולבי סטראו
ORION

רק בן־אדם

רשימות שחורות, מסתבר, יש לא רק ברבנות ■ במשרדי איגוד שופטי הכדורגל יש רשימות כאלה, של שופטים שקבוצות מסוימות ביקשו שלא לשבצם למשחקיהן ■ בתחקיר שערך עמי כברי נזכר שמו של השופט צבי שריר בהרבה פרשיות שונות ומשונות עם קבוצות שראשיהן היו רוצים לראות אותו רק בטלוויזיה ■ מדוע שלח המשבץ, עורבי, את שריר לשפוט במשחק גורלי של רמת־השרון, אחרי שכבר היה ידוע שקיימת היסטוריה לא־נעימה בין השופט לאותה קבוצה? ■ שריר לא יכול היה להגיב על ההאשמות כלפיו; יו"ר האיגוד שלו, אברהם קליין, אסר עליו ועל חבריו להתראיין ■ הפיזמון החוזר של קליין: „השופט הוא רק בן־אדם, גם הוא יכול לטעות"

עמי כברי

שופט בכדורגל, בנאדם, בעצם ספורטאי, נתון גם הוא לעליות וירידות בקאריירה שלו. „אני לא מכיר שום שופט כדורגל שלא עבר תאקלים עם שום אגודה מימיו", קובע יצחק אורגד, שופט כדורגל ותיק, אחד המבקרים באיגוד השופטים. שופטים טועים ויטעו, מזהיר יו"ר האיגוד, אברהם קליין. צריך לקבל זאת כחלק מהספורט שנקרא כדורגל. „כדורגלן יכול לעשות שגיאות במשחק – אבל שופט כדורגל, ששורק אולי מאה פעמים במשחק – כל שגיאה שלו מתקבלת כמו אסון".

לטעות השיפוט, כמו כל אירוע חריג במשחק, יש דינאמיקה ברורה שתחילתה במהומה מקומית על כר־הדשא, וסיומה יכול להגיע – במקרים הנורמליים – לכל היותר ל'נו־נו־נו' ב„רגע של מחלוקת" טלוויזיוני. הבעייה היא עם המקרים הלא כל־כך נורמליים, שמסתיימים בנסיונות חד־משמעיים לסגור חשבון עם השופט. הנסיון מוכיח שההסברים לקיצוניות הזו טמונים במשקעים שנותרו מהתיקול הקודם עם אותו שופט.

„אני לא יכול לסבול אותו, לא יכול אפילו להסתכל עליו. אני מדבר באופן אישי, אבל יש לי הרגשה שגם הקהל ביבנה לא אוהב אותו". שלמה

(המשך בעמודים הבאים)

שבועספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

מנסדורף ומגי, שני האנשים שעשו לנו את השבוע. בתצלום הקטן: החגיגה הגדולה של מכבי ת"א במדריד

מה בגליון

קליין סותם פיות

אברהם קליין אסר על שופטיו להתראיין לכתבה זו. מקור ההחלטה הנוקשה הזאת, הוא מסביר, נמצא באירופה. יש לה, מסתבר, אפילו היסטוריה מאר מעניינת. „הנהלת התאחדות הכדורגל ואיגוד השופטים חברים בפיפ"א. זה בניגוד להוראות פיפ"א, ששופט יתראיין בכלי התיקשורת על תקריות בהן הוא מעורב. שופט איטלקי גדול אחד, בשם פאולו קאסרין, ששפט איתי בספרד 82' ושאפשר לראות אותו כל שבת במשחק גדול אחר בטלוויזיה של לבנון, הושעה פעם לשנה שלמה מרשימת השופטים הבין־לאומיים בשל ראיון שהעניק באיטליה לכלי התיקשורת, בניגוד להוראות האיגוד.

„האיגוד אימץ את ההחלטה הזאת בשתי ידיים, כי היא טובה. לא יתכן ששופט יעמוד ויסביר לכלי התיקשורת למה הוא הוציא שחקן או למה כל דבר אחר. מה שנקבע במגרש זה סופי ושום הסבר לא ישנה זאת.

„אני ישבתי עם השופט האלג'ירי בתום המשחק בו כבש מראדונה בידו. המסכן הזה, התיקשורת התנפלה עליו: מה קרה, איך לא ראית? מה הם רצו שיגיד? לי הוא סיפר את מה שצריך להיות ברור לכולנו: הוא לא ראה, פשוט לא ראה. אם היה רואה, היה שורק ופוסל את השער".

יו"ר האיגוד קליין, עוד לפני שפרש

סויסה, יו"ר מכבי יבנה לשעבר, עדיין לא שכח ליצחק אורגד את המשחק בשכונת־התקווה, לפני שנה. יבנה הוליכה עד לדקה ה־81 0-1. הזהובים הישוו. ליבנאים היו טענות נגד השופט יצחק אורגד, על כי לא שרק לעבירה על שוערם, ג'קי לוי, לפני הבקעת השער. טרם נרגעו הרוחות, ואורגד נאלץ להרחיק את שמעון פרץ מיבנה (דקה 85) – בעוון פגיעה בשחקן ללא כדור. 9 הדקות שהוסיף אורגד בסיום (זמן פציעות ויזיכוחים), במהלכן מבקיעה בני־יהודה שער נצחון, צנחו כאותו קש על הגב היבנאי. בסיום המשחק לא שלט שלמה סויסה בעצביו, והתפרץ כלפי אורגד בקללות ובאיומים שסופם בבית הדין־המשמעתי של ההתאחדות לכדורגל.

מאז חלפה שנה, סויסה מסרב לקבל ולו החלטה אחת מאלו שנטל יצחק אורגד, עם 22 שנות השיפוט שלו. „בכל פעם שהוא שופט את יבנה – יש צרות. הוא עשה לנו את זה עם כפר־סבא ועם בית"ר ירושלים לפני שנתיים ושלוש. תמיד מגיעים איתו לוועדת המשמעת".

לסגור את העניין אחת ולתמיד

סויסה ניסה לפני שנה לפתור את ה'בעיות' עם אורגד אחת ולתמיד. יש לנו היסטוריה ארוכה מאוד עם יצחק אורגד – ניסה או להסביר. לדבריו, במהלך המשחק ניתך מטר תפוזים לתוך המגרש – הדבר לא צויין במילה אחת בדו"ח. באותה הזדמנות נקט סויסה בצעד יוצא־דופן, כדי להוכיח שהזיווג אורגד – יבנה אף פעם לא היה מהמושלמים. הוא הציג בפני הדיין חיים אלחדיף הצהרה של אוהד יבנה – שאינו חוזר בו מדבריו גם היום – כי שמע במו אוזניו את השופט אורגד אומר, שהוא אינו סובל את אוהדי יבנה וכי הם ברבאריים לטעמו. הדברים נאמרו בעת חגיגה משפחתית, אליה הוזמן אורגד ע"י משפחת האוהד. הדיין ביקש להתעלם מהדברים, וקבע שזו קנטרנות לשמה. יבנה הורשעה ונענשה.

יצחק אורגד, היום מבקר במסגרת איגוד השופטים ויו"ר ועדת תלונות־הקבוצות שבאיגוד, דוחה את הטענות נגדו כקישקוש. „על ארון סויסה יעיד גליון ההתנהגות של ועדת־המשמעת בההתאחדות לכדורגל הרבה יותר טוב ממני. אני לא רוצה להשיב על דבריו. אני רוצה לראות את הסיפור על מה שאמרתי על אוהדי יבנה מפורסם בעיתון; כדי שאוכל לתבוע את מי שסיפר לך זאת לדין".

כן אמר, לא אמר – המתח בין הצדדים קיים, וכחריפות שאין להתעלם ממנה. אילמלא סיים אורגד את תפקידו כשופט פעיל, דומה שגם מחר אפשר היה למצוא את השופט הוותיק משובץ במשחקיה של יבנה!

במכבי חיפה יש גם היום מי שנשבע בכנות, שהחששות בשל שיבוצו של צבי שריר לשפוט במשחק האליפות בעונה שעברה היו כנים. הכל מת ונשכח – אומר גזבר האגודה, פרדי שביט – אבל את הלקח מהסיפור הזה צריך ללמוד. „בשבוע שלפני משחק האליפות עם הפועל ת"א, פגשתי בערב 'כדורגלן השנה' של מעריב את השופט הוותיק אוטו פריד. אמרתי לו אז: 'אני מסתובב כבר שבוע עם הפחד, ששופט כמו שריר עלול שלא להתאים למשחק גורלי כל־כך. שגיאה אחת שלו תחסל לנו עונה שלמה'. אוטו פריד סיפר לי אז, שהוא עשה כמה וכמה נסיונות לשנות את המינוי ולהביא שופט מחו"ל, אבל זה לא עזר לו. אני זוכר – ממשיך שביט – שיו"ר הפועל ת"א הסכים עמי באותו ערב, שצריך לנסות לעשות משהו לקראת משחק חשוב כזה. בסוף, כלום לא עזר.

באיגוד לא רצו לבגור בשופטים שלהם. קיוו שיוכיחו את עצמם. אתה רואה איך זה נגמר. יותר רע מזה לא יכול היה להיות". שער הניצחון של הפועל ת"א הובקע 4 דקות מהסיום מעמדה, שלא מעטים הסכימו כי היתה עמדת־נבדל.

על מה התבססו חששות חיפה? – מתברר שמספר שבועות לפני המשחק שסיים את העונה, שיחקו מכבי חיפה ובית"ר ירושלים במסגרת הגביע. שריר שפט באותו משחק, אשר בסיומו פרץ שלמה שרף בכעס לחדרו של שריר והתלונן על אחת מהחלטותיו. שריר לא שלט ברוחו והשיב למאמן: „אל תלמד אותי איך לשפוט, ואל תצעק עלי, אתם לא תקחו לא גביע ולא אליפות". פרדי שביט נזכר בכאב: „זה כמו לאיים על מישהו 'אני אהרוג אותך'.

אף אחד לא שם לב, אבל אחר־כך, כשהוא הורג, כולם אומרים – למה לא התייחסת, הוא הרי הזהיר אותך"...

בבוקר שלאחר משחק האליפות, כתב אוטו פריד בטור ביקורת השיפוט שלו: „הנהלת איגוד השופטים עשתה טעות גדולה, כאשר שלחה למשחק זה שופט ישראלי ר־2 קוונים – לאו דוקא מהדרג הבכיר ביותר".

יו"ר איגוד השופטים בעונה שעברה, דני קשת, דוחה את הטענות כנגד חוסר הרגישות של האיגוד במקרים כאלו. „איש לא פנה אלינו בענין מינוי שופט מחו"ל במקום שריר. שופטים שלנו עושים עבודה טובה במשך 19 השנים האחרונות, כאחרים וללא משוא פנים. חוץ מזה, אני חושב ששריר עשה עבודה טובה מאוד במשחק האליפות. חבל רק שנסחף במחול השדים שאחריו".

צבי שריר – היסטוריה ארוכה, פנדל שנוי במחלוקת

בתום עונת הכדורגל של 1984/85, שובץ צבי שריר למשחק הרגיש בין הפועל ירושלים להפועל רמת־השרון. הירושלמים זכו בדקה ה־28 בבעיטת עונשין מ־11 מטרים ועלו ללאומית עם ניצחון 0-1. ברמת־השרון לא שכחו עד עצם הרגע הזה את הפנדל בימק"א, אלא שבאיגוד היה מי שסיפק להם הזדמנות טריה קצת יותר לא למות על כרה. במחזור ה־25 של העונה שעברה, נשלח שריר לשפוט במשחקה הביתי של רמת־השרון מול בית"ר ת"א. רמת־השרון היתה אז מסובכת כבר עד־צוואר במאבקי התחתית (שהורידו אותה בתום העונה לליגה א').

יצחק רוכברגר, מנהל האגודה: „כבר בתחילת המשחק הקהל קילל את שריר בלי הפסקה. ברמת־השרון לא שכחו לשריר את ההפסד להפועל ירושלים. שריר הוא כמו ילד: אם אתה מעליב אותו, הוא חייב להראות לך שהוא חזק ממך. כל המשחק היה שקט, עד שבדקה ה־85 שלף שריר אדום לשחקן שלנו". בעקבות הרחקתו של חלוץ רמת־השרון, יואב אברהם, התפתחה מהומה רבתי במגרש. מעדותו של אפרים בידרמן, יו"ר רמת־השרון, שישב באותו משחק כאוהד ביציע, נדמה כי שריר איבד את עשתונותיו במצב בו כמעט לא נתקל בקאריירה שלו. „היתה התקהלות של מספר שחקנים סביב הפצועים בתקרית. שריר עמד בפוזה האופיינית לו, עם הידיים מאחורי הגב. הקהל שלנו התגרה בו, ואז, להפתעתי, שריר סימן אצבע משולשת לקהל. הדבר הזה חימם את הקהל מאוד, ואוהדים התחילו להשליך חפצים למגרש. עברו עוד כמה שניות, ופתאום אני שומע את שריר אומר לאחד האוהדים, כנראה כתגובה להתגרות: 'תודיע לאמא שלך, שאני לא יכול להגיע הערב ב־5'. אני יודע ששריר הוא שופט טוב, אבל הוא אחד כזה שעושה פרינציפים. לי הוא אמר פעם: מגיע לקהל שלך שירסנו אותו אחת ולתמיד".

סיפור ההתפרעות של אוהדי רמת־השרון, שהחריפה עם ירידת הקבוצות מהמגרש, הגיע לוועדת־המשמעת. הדיינים הרשיעו את הקבוצה, ופסקו לה עו־נש־ידיוס. „את מה ששריר עשה לנו תוך שנתיים, אני לא אשכח עוד 100 שנה" – מבטיח יצחק רוכברגר. מי שלח את שריר למשחק ברמת־השרון, שנה אחרי החלטתו השנויה במחלוקת בימק"א?

„פרפרים וכאבי בטן לפני העליה לכר הדשא"
('זוד־דוייטשה־צייטונג')

דומה שרמת־השיפוט של צבי שריר, ממנה מביעים הכל שביעות־רצון, משכיחה מראשי האיגוד, המשבץ בעיקר, שגם לשופט ברמתו של שריר עלולות להיות מעידות. יש מבחנים שגם בשביל שריר הם קשים מדי. שופט כדורגל הוא בנאדם, מקרקרים בלי הפסק באיגוד, אבל שוכחים שגם בני־אדם עלולים להיכנס ללחץ ולשגות. איש לא היסס לשלוח את שריר לרמת־השרון. את המחיר שילמה הקבוצה המקומית, שקהלה נסחף לחוליגאניות.

אפילו רופא הורחק מהמגרש

ב־19 בפברואר שנה שעברה, התארח רופא הפועל ת"א, ד"ר קנרה, בוועדת־המשמעת. הסיבה: הרחקתו, תוך שהשופט שריר נוהג בו ובפיזיותרפיסט הקבוצה בגסות, לדברי הד"ר. הרופא המבוגר העיד אז, כי מספר ימים לאחר התקרית התקשר לביתו צבי שריר: „הוא ביקש את סליחתי על התנהגותו כלפי בחיפה". מיכה ויתקון, דיין הוועדה, ראה בשיחת הטלפון של שריר הודאה במישגה. לא נותר לו אלא לגנוף בפסקידינו בצבי שריר: „הייתי מצפה משופט ותיק ומנוסה כשריר שיסמוך על רופא מכובד כד"ר קנרה" – כתב ויתקון וזיכה את הרופא.

ובכל זאת, יש מקרים בהם שופט מוצא את עצמו משלם באופן מיידי על משגה שביצע במהלך משחק. הכלל, שמגדיר את פלא הטבע הזה, אומר: לא חשוב מה קורה, חשוב מי רואה זאת. במשחק שמינית גמר גביע־המדינה בשנה שעברה חולל שיפוטו הלקוי של יוסף דיאמנט מהומה בין מכבי פ"ת ומכבי ת"א. דני שפירא, שנכח במגרש, סבר בתום המשחק, כי על השופט דיאמנט היה להרחיק את בוני גינצבורג. דיאמנט לא עשה את המצופה ממנו, ולמחרת היום קיבל הודעה טלפונית, שהוא מושעה משיפוט במשחק בין מכבי נתניה להפועל ת"א בשבת לאחר מכן. יוסף דיאמנט מבקש לבחון דברים בקור־רוח: „לא קרה שום אסון גדול", הוא מסביר. „אני הייתי במגרש, וראיתי את הדברים בעיניים שלי, אבל הוא חשב אחרת. זו זכותו המלאה, הוא היה יו"ר האיגוד ויו"ר הוועדה המקצועית. במקרה זה הוא היה במשחק וקיבל את ההחלטה בעצמו".

למי שנכח לפני מספר שבועות בסימפוזיון „מעריב" בנושא יחסי הגומלין כדורגל – תקשורת, מזכירים דבריו של דיאמנט את הטפותיו של אברהם קליין. היו"ר דיבר נגד ביקורת שיפוט בסגנון 'עליהום'. „שופט צריך להחליט מהמקום שבו הוא עומד, וזה לא תמיד קל. הוא רץ, הוא מתעייף. זה לא כל אחד מאיתנו, שיושב שם למעלה. צריך לקבל טעויות של שופט בהבנה. זה קרה וזה עלול לקרות, ושופט כחלק מהמשחק רשאי לשגות". אם מנגנים אחורה את התקליט, אני לא בטוח שאת הלקח שאין קליין להנחיל לתקשורת ידע קודמו רב הפעלים (8 שנות כהונה) בתפקיד. ■

דוביד שוייצר ומלחמתו באיגוד

יו"ר איגוד השופטים, אברהם קליין נותן, בלי ספק, את דעתו ליחסי קבוצות־שופטים מאז נכנס לתפקידו. כבר בתחילת העונה זימן אליו מספר מאמנים מ־2 הליגות הבכירות והבהיר להם, כי על הדברים להיות מיושבים בארבע עיניים, אפילו בתיווכו. אחד המפגשים מעוררי הפליאה שיזם קליין היה עם דוד שוייצר, מאמן הפועל ת"א, לאחר עימות עם עובדיה בן־יצחק. בן־יצחק לא ראה או את שהטלוויזיה הקרינה בבירור: אורי אשש מבית"ר ירושלים הדף כדור בתוך הרחבה בידו, במשחק נגד הפועל ת"א. לאחר המשחק, הודו אנשי איגוד השופטים שנכחו במגרש, כי בן־יצחק חייב היה לשרוק לעונשין מ־11 מ'. „באותה שיחה הסברתי שקבוצתי קופחה צורה קשה מאוד במשחק, שאז עוד יכול היה להכריע לגבי האליפות".

קליין אומר: „אני מכיר את דוביד כאחד כזה שמוצא לעצמו כל פעם הזדמנות למתוח ביקורת על איגוד השופטים ועל השופטים עצמם". קליין יודע על מה הוא מדבר. שוייצר מצא בסימפוזיון „מעריב" לפני שבועות אחדים, את ההזדמנות שלו. „לדאבוני, אין מספיק ביקורת על השופטים, אין תוקף לכל השופטים בכל המגרשים". שוייצר התייחס למשחק בין שמשון ובני־יהודה, בו הראתה הטלוויזיה שער ש... עובדיה בן־יצחק לא הבחין בו. „...בנוגע למשחק הזה, אותו שופט לא ראה שער, לא ראה את העמדה הקרובה בה עמד. אם זה מקרה חד־פעמי, ניחא, אבל כשזה קורה בקביעות אצל אותו שופט, זה לא בסדר".

בפגישה עם שוייצר ועם יו"ר הפועל ת"א, חיים צימר, הבהיר קליין למאמן שעליו לחדול מלמתוח ביקורת על עובדיה בן־יצחק בכלי התיקשורת. כתמורה הושגה הסכמה שקטה, שבן־יצחק לא ישובץ בקרוב למשחקי האלופה, מבלי שתוגש בקשה רישמית לצעד כזה.

עבור שוייצר, מאמן האלופה, הדברים עדיין רחוקים מלהשביע רצון: „צריך לבדוק את העניין, הוא הרי ממשיך לשגות. אישית, אין לי דבר נגד בן־יצחק, אבל זו לא שכונה – זו קבוצה עם היסטוריה ענק שתלויה בהצלחות הספורטיביות שלה. אני לא מאמין, שהשופט שעמד ליד מראדונה ולא ראה את השער ביד, מוסיף לשפוט במשחקים ברמה כזו..."

מישהו מטפל בך, אדוני

יצחק עורבי, האיש שמשבץ את שופטי האיגוד, מודה שלרשותו רשימה חסויה של שופטים, שאינם נשלחים לרשימה חסויה־מקבילה של קבוצות. מי האיש שמחליט את מי להשחיר ואת מי לא, ברשימה זו?

עורבי: „מכתב תלונה שמגיע להתאחדות מובא לידיעתי, אני בודק את הטענות ומחליט עפ"י שיקול דעתי אם יש לצנן את הרוחות בין השופט לקבוצה, או שהדברים סתם מנופחים. לרוב, אני מחליט על הדברים לבד".

יצחק אורגד, יו"ר ועדת תלונות־הקבוצות באיגוד: „תפקידה של הוועדה שלנו הוא לקבל את התלונה ולברוק את הדברים. לפעמים אנחנו מזמנים את השופט ובודקים עובדות; כדי לרדת לשורש העניין".

אברהם קליין, מי מטפל בתלונות הקבוצות באיגוד?

„התלונות מגיעות למשרדי ההתאחדות ואני קורא אותן... מה זה משנה מי מטפל?... איגוד השופטים מטפל בזה, זה מה שחשוב".

בין־לאומי צבי שריר בלווית שוטרים. תמונה יותר ויותר שגרתית

עובדיה צבי: הסמכותיות של „הנסיך"

הפינה שבכתר

זיגמונד שפיגלר (גרמניה)

רומא, קייץ 1980. סמוך לחצות, קיימו ראשי נבחרת גרמניה בכדורגל מסיבת עתונאים, שיועדה, בלעדית, לתקשורת הגרמנית. זה עתה זכתה הנבחרת באליפות אירופה. בברד השאלות שהמטירו עמיתי על המאמן יופ דרוואל ודובר הנבחרת ד"ר גרהארד, העזתי גם אני להציג שאלה „כאילו לא לעניין": „הגיע הזמן, אמרתי, שנבחרת גרמניה, פעמיים אלופת העולם ואלופת אירופה, תשחק גם בישראל". השתררה דממה והכל המתינו לתשובה. הערכתי שהנושא העדין יזכה, כרגיל, למענה דיפלומטי־חמקני, אך למרבה ההפתעה הוא היה לראשונה ענייני יותר מבעבר: „אם תבוא הזמנה – נשחק בישראלו", הצהירו השניים, ללא התחמקות.

בו במקום, שלפתי ספר תהלים קטנטן והגשתי אותו במתנה לד"ר גרהארד: „שמור עליו לקראת בואכם לישראל", אמרתי.

בשבוע הבא מתממשת איפוא המישאלה הזאת. נבחרת גרמניה, כיום סגנית אלופת העולם, תבוא למשחק רעים עם ישראל, ברמת־גן. ביקור הסטורי.

★★★

לא מכבר, בחיפה, בטורניר הבין־לאומי בו השתתפו מנשנגלדבך ופ.צ. קלן והזכור יותר בגלל „תקרית אנגלס", פגשתי אוהדי כדורגל שאינני מכירם אישית. משמשמעו את שמי, ניגשו אלי, הושיטו יד ובחיוך־מבוייש, אמרו לי: „אנחנו אוהבים מאד את הדיווחים שלך על הכדורגל הגרמני". התופעה הזאת חזרה על עצמה כמה וכמה פעמים במהלך ביקורי האחרון בארץ.

להיות עיתונאי־ספורט ישראלי בגרמניה, המדווח לתקשורת בישראל, על הספורט הגרמני – זו מציאות שאינה מוכרת לרוב עמיתי. עיתונאי הספורט המצוי, חי בתוך קהל קוראיו, מקבל מהם את התגובות המיידיות לדברים שכותב. עיתונאי בארץ אחת המדווח לארץ אחרת – זו מציאות שמכתיבה תנאי עבודה מסוג אחר.

אני לוקח לעצמי את הזכות להחדיר באורח מוגבר, לתודעת קוראי הספורט בישראל, על השגיו האיכותיים של הכדורגל הגרמני. „נדלקתי" לכך ב־1969, לאחר שמנשנגלדבך גברה על נבחרת ישראל 0־6 – הנבחרת שייצגה את ישראל בהצלחה באולימפיאדת מכסיקו 68' ובגביע העולם ב־1970. הביקור הבלתי נשכח של ה„גלדבך", סוקר באהדה באמצעי התקשורת הגרמניים, גם משום שהקבוצה רכשה לה בישראל אוהדים ולהבים. אותי הוא דירבן לעסוק בעתונאות־ספורט. לאחר השתלמות מתאימה, הנדרשת כאן מכל מקצוען, נתקבלתי לאיגוד עיתונאי הספורט הגרמני. מכאן היתה הדרך קצרה לאיגוד האירופי והבין־לאומי.

למי שמתפקד כעיתונאי־ספורט בגרמניה – מדינה בעלת מודעות גבוהה לספורט ואיכות מהמעלה הראשונה – הביקורים בישראל הם קשים, מכיוון שאיכות הספורט כאן, איננה גבוהה ותנאי העבודה לעיתונאים, כמעט בלתי אפשריים.

אני חוזר לישראל השבוע, כשליחו של עיתון ספורט־גדול שצירף אותי לצוות הסיקור שלו לביקורה של הנבחרת הגרמנית בישראל. עמיתי הבאים עמי למטרה זאת, הירבו בימים האחרונים להציג שאלות, מעוררות חשש: היש טלפונים באיצטדיון ר"ג? היש טלקסים ופקסימיליות במקום? האם מופעל מרכז תקשורת לשירות צלמים, עיתונאים ואנשי טלוויזיה? – לך תסביר להם, שרגילים לשירותים מאכסימליים, שהתשובה היא: „אין, בינתיים – אבל בישראל הכל מסתדר בסופו־של־דבר, איכשהו..."

זיגמונד שפיגלר: מציאות אחרת

אני מוכרח להשוות זאת לתנאיהם של עיתונאים הבאים לסקר משחק כלשהו בבונדסליגה. הם מקבלים מראש לכל העונה את כרטיסיהם, בצירוף תוי־חניה. מעמידים לרשותם במועדון הקבוצה המארחת, שתיה קלה וחמה, חדרים מרווחים, קווי תקשורת, ומעל לכל: מודעות, שאין אפשרות לנהל כדורגל ראוי לשמו ללא תקשורת. המאמנים, השחקנים, ההנהלות, כולם, עומדים כל שעה לרשותם וממלאים בקשותיהם, כדי שיוכלו להביא את דבר המועדונים לידיעת הקהל.

הכדורגל הגרמני מאורגן ומסודר מאד. אין בו כמעט מקום לאילתורים או לשליפות מהמותן. הכל נעשה במחשבה תחילה, אפילו כשבורוסיה מנשנגלדבך ממריאה בצהרי היום חזרה מישראל, ושחקניה נדרשים, שעה לפני הטיסה, עם מזוודות ארוזות, לקיים אימון אחרון בר"ג, כיוון שככלות הכל באו לישראל לנצל את השמש ומזג האוויר הנוח לאימונים ולא לבטלה. כנגד החריצות והיסודיות הזו, נראה לי שלכדורגל הישראלי יש עוד הרבה מה ללמוד.

הקשרים הטובים שקשרתי בגרמניה בעבודתי העיתונאית, עשו אותי כתובת לכל. אינני מחמיץ כמעט את כל משחקיה של נבחרת הכדורסל, בכל רחבי אירופה. אני מגיע כמעט לכל משחקי מכבי ת"א בגביע אירופה. היא השגרירה הטובה ביותר כיום לספורט הישראלי.

★★★

אני רגיל לקבל לביתי בדואיסבורג את הפניות הטלפוניות הבהולות מהתקשורת הישראלית. מדי פעם אני מתבקש על ידי הטלוויזיה הישראלית והעיתונים שאני עובד למענם, לדווח על אירוע כלשהו הקשור בישראל, או אירוע עולמי שמעורר עניין בישראל – ואני יוצא מיד לדרך, כמעט לכל פינה ביבשת. בקשות כאלו הן עבורי כמעט פקודה. בתא הנהג במכוניתי אפשר למצוא מפות ורישומים של חנ האיצטדיונים ומיתקני הספורט באירופה, שאת רובם אני מכיר. באחרונה סיפק לי האיגוד הגרמני של עיתונאי הספורט תו מיוחד, למעבר מהיר, ללא ביקורת בגבולות האירופיים, למרות שאני מחזיק בדרכון ישראלי, ואין לי דבר יקר יותר מהדרכון הישראלי שלי.

המשחק הבין־ארצי שיעמת את הכדורגל הגרמני עם הכדורגל הישראלי, בשבוע הבא יהיה עבורי יותר מאירוע ספורטיבי רגיל. זה לא יהיה עוד אחד מאותם עשרות רבות של משחקים, כמותם אני רואה מדי שנה. המשחק הזה, ברמת־גן, הוא עבורי, כישראלי החי בגרמניה ואוהב מאד את הכדורגל המשובח – בבחינת הפנינה שבכתר. ■

האם הישראלי

„היכתם אותנו בהלם, אנחנו בשוק", אמרו הצ'כים אחר שנבחרת הטניס של ישראל ניצחה אותם השבוע 2–3 ועלתה לרבע הגמר ב„גביע דייויס" (בית עליון) כדי לפגוש את הודו ■ שניות מעטות אחר שנסתיימה ההתמודדות סולק כל איזכור לשם „ישראל" ■ הלקח של מנסדורף והשיעור של שטבהולץ

אבי בטלהיים
שליח „מעריב" בצ'כוסלובקיה

אמיל זאטופק, הרץ הצ'כי רב־התהילה ועטור ההישגים יכול היה להתגאות בראשית השבוע כ־2000 בני־ארצו שנכחו בהתמודדות הטניס עם ישראל בהיכל „זימני" בהראדץ'קרלובה. מרהים היה לראות באיזו מהירות פינו הצ'כים את האולם, שניות אחדות לאחר שעמוס מנסדורף לימד את קארל נובאצ'ק פרק בטניס מעולה והביא נצחון היסטורי גדול לישראל ב„גביע דייוויס". כמו קוסם במופע פומבי, במהירות שיא, נעלמו הצ'כים המתוסכלים מהאולם.

עד לרגע האחרון קיוו הצ'כים הנאמנים לנבחרתם לנס שיעניק כוחות (וגם קצת כשרון) לנובאצ'ק שלהם מול מנסדורף המצויין. אבל הנס לא אירע. עמוס היכה בצ'כי שוק על ירך והקהל נס על נפשו, כואב את ההפסד הביתי המשפיל, מבחינתם, מול „הקאפיטליסטים" מישראל.

הוראה מגבוה

אבל בכל כלל יש יוצא מהכלל: שני אנשים נשארו בכל זאת במיתקן הריק ולא חשו להסתגר בבתיהם. הוראה מגבוה קבעה כי אין להשאיר בשום פנים ואופן זכר לישראל בתום ההתמודדות הרשמית. ואכן בעוד שאנו העתונאים רוכנים על ניירותינו בחדר מיוחד שהוקצה לאנשי־התקשורת, רושמים בהתרגשות את פרטי האירוע ההיסטורי שיועבר עוד מעט לישראל, פרקו אנשי התחזוקה במיומנות ובמהירות את שלטי התוצאות שבפאתי המגרש והסירו בזריזות את הפלקטים הרבים שבישרו על ההתמודדות הבין־ארצית וכמובן שעל כולם הופיעה שמה של ישראל.

כשיצאנו בשעת לילה מאוחרת מההיכל הריק והימתנו במגרש החנייה בקור של 5 מעלות מתחת לאפס לאוטובוס שיאסוף אותנו, צדה עיני תנועה כלשהי באולם הכניסה של ההיכל הגדול (7,000 מושבים). כשהתרגלתי לחשיכה ראיתי עובד צ'כי מקלף את אותיות הענק „ישראל" שהודבקו על שמשות הכניסה. עקבתי אחר עבודתו. היא נסתיימה חיש קל. את „ישראל" הוא סילק מהחלון, אך את המלים „צ'כוסלובקיה" ו„גביע דייוויס" ואת תאריכי התחרות, השאיר. בזה יטפל למחרת, אבל אסור בתכלית האיסור שאור היום יפציע ו„ישראל" עדיין תנצנץ לצ'כים מול העיניים.

מילא, אפשר להבינם. אחד המלווים הישראליים שהיו בהראדץ'קראלובה בשלושת ימי התחרות המרשימה הזאת, אמר במערכה הרביעית האחרונה של מנסדורף מול נובאצ'ק (6–0 אכזר עבור הצ'כים): „לא הייתי רוצה עכשיו להיות צ'כי". מה שעמוס עשה להם ביום הראשון נגד מצ'יר – שכמעט נחנק פה מאהבה אחר נצחונו הגדול על לנדל בפילדלפיה – וחזר ועשה זאת ביום האחרון נגד נובאצ'ק, זה באמת דבר לא נעים.

שבחים בטלויזיה

הצ'כים השתדלו להנעים את שהותנו בארצם וגם לאחר ההפסד הצורב השאירו את ההיכל ושירותיו לרשות העתונאים הישראליים לעוד שעתיים ויותר. גם שדר הטלוויזיה הצ'כית (שהעביר את המשחק בשידור חי לסירוגין עם המשחק המכריע בגמר הפליי־אוף הצ'כי בליגת ההוקי קרח), שכח לרגע היכן הוא נמצא וחלק שבחים למנסדורף.

החדרנית במלון „סרניגוב" בהראדץ'קראלובה לחצה ידינו כששבנו מהמשחקים: „עשיתם לנו שוק. הבן שלי בריכאון", אמרה. המאמן שלמה צורף, נתן לה שלושה כדורי טניס במתנה לעודד רוח בנה.

במוצ"ש התקיימה ארוחת־ערב חגיגית לשתי הנבחרות, על פי הזמנת הצ'כים, במהלכה הוחלפו תשורות ומזכרות, שררה אוירה ידידותית ונישאו ברכות. יו"ר איגוד הטניס, דוד (דדי) הרניק, אמר למארחים בחיוך: „אנחנו מודים לכם על האירוח הלבבי. לנו ולכם יש קשר עוד מ־1948. כשלחמנו אז על קיומנו מול שבע מדינות ערב, אתם הייתם בין היחידים שסיפקו לנו נשק. בזכותכם הקמנו מדינה ואני מקווה שהיום אתם לא מצטערים על כך...".

עמוס מנסדורף: שתי מהלומות מהממות בצ'כוסלובקיה

נימוסים והליכות

רק מלת ביקורת אחת יש על הצ'כים והיא נוגעת למשטח הפלסטיק באולם, המשמש דרך קבע את הקבוצה המקומית המדורגת בצמרת הליגה הלאומית הצ'כית בהוקי קרח. המשטח לא היה מושלם. פה ושם נותרו מהמורות שבלמו את הכדורים והפריעו את תנועת השחקנים. מילאן שרייבר שילם על כך מחיר יקר כשנפצע ונטש את המגרש במהלך המערכה החמישית המכרעת בינו לבין גליקשטיין. אחר כך רידה שרייבר יומיים על רגלו ורופא נבחרתו אמר כי ייאלץ לבטל את תוכניותיו בשבועות הקרובים לשם טיפול רפואי. היה מגוחך לצפות באנשי מקצוע מקומיים מנצלים מפעם בפעם הפוגה בין המשחקונים, כדי לעלות ולדפוק מסמרים על המשטח, לנסות ולשפרו.

ומלה אחרונה על הקפטן הצ'כי, שחקן העבר הידוע יאן קודאש. בעבר זכה באליפות ווימבלדון והביא הרבה כבוד לצ'כוסלובקיה. ואולם כקפטן נבחרת, תפקיד מכובד ויוקרתי, לא הוכיח עצמו עקב עצבנותו ותגובותיו הנרגזות כל ימי ההתמודדות. לקשו לנו שגם שחקניו אינם מרוצים מהתנהגותו והיחסים האישיים בנבחרת הצ'כית אינם משופרים מחמת הלחץ שיצר סביבו.

קודאש ניסה להקשות על הישראלים והתנגד כמעט לכל בקשה, לעיתים בצורה קטנונית ממש. כך למשל, נאלצו לעמול קשות להשיג הסכמתו שבארוחה התגיגית יהיה אורח נוסף מכל נבחרת, ולא כפי שקבע קודאש קודם לכן. הוא התנגד בתקיפות לאפשר למאמן הכושר הישראלי, פיני שמעון ולמעסה, מישל פורטל, לעלות למגרש בטקס הפתיחה הרשמי. לבסוף היתרצה והתיר לעלות רק למאמן הכושר. ממש צרות־עין.

מול קודאש ישב כל העת הקפטן הישראלי, יוסף שטבהולץ, גם הוא שחקן עבר ידוע בישראל, אף שהישגיו אינם מגיעים ליכולת המרשימה שהציג קודאש. ואולם שטבהולץ יכול היה ללמדו פרק בנימוסים והליכות. התנהגותו הנינוחה, חיוכיו וקורת־הרוח שלו הישרו בטחון על הישראלים, העניקו להם מראה מכובד וללא ספק תרמו את חלקם לנצחון הגדול והבלתי־נשכח.

ויז'אי אמריטארז' ההודי עם רקדנית־בטן ב„אכדיה", אוקטובר '85

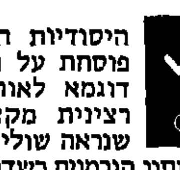
הכוכב ההודי: טניס וקולנוע

ויז'אי אמריטראז' ורמש קרישנן הם כוכבי נבחרת הודו, היריבה הבאה של ישראל (24 ביולי) ב„גביע דייויס". קרישנן מדורג כיום 35 בעולם, אמריטראז' 107. באוקטובר 85' נכנע אמריטראז' הסימפאטי, כיום בן 33, לעמית נאור, ברמת השרון 1–6, 7–6, כאשר נאור היה אז מדורג 800 וההודי 63 בעולם. כיום הוא מפיק סרטים, הופיע בסרט של ג'יימס בונד עם הנרי מור, אמו בחרה למענו את כלתו („אני תמיד סומך על אמא שלי"). אחר שנכנע לנאור, החמיא לו: „היית גדול!".

א. טבק

הגרמנים שאלו: מה זה „פארווה"?

היסודיות הגרמנית איננה פוסחת על פרטים קטנים. דוגמא לאותה התייחסות רצינית מקצועית לנושא שנראה שולי וחסר חשיבות לכאורה, נתנו הגרמנים כשדרשו פירוט מלא על ה... הרכב הכימי של „מלבין הקפה" (פארווה) שינתן לכדורגלני גרמניה בעת שהותם בשבוע הבא בישראל.

וזה סיפור המעשה המוזר: הגרמנים קבעו תפריט־מזון לשחקניהם והזמינוהו מהמלון בו ישהו במהלך ביקורם בישראל. הם לא לקחו בחשבון שבארץ מקפידים על כשרות. המלון הבריק להתאחדות הגרמנית כי השחקנים לא יוכלו לקבל, בתום ארוחה בשרית, קפה עם חלב – אלא רק תחליף חלב, „מלבין קפה" שמכונה גם פארווה.

בעקבות ההודעה נתבקשה ההתאחדות הישראלית במברק מגרמניה להמציא בהקדם פירוט מלא של ההרכב הכימי של „מלבין הקפה" – ובמידת האפשר גם את נוסחתו.

לגרמניה נשלחה קופסה ובה שקיות „מלבין קפה" ופירוט ממה הוא מורכב. וכך נכתב בהודעה מת"א: „מלבין קפה הוא תחליף לחלב, המעשיר ומעדן את טעמו של כל קפה או קקאו. מכיל סוכרין, שמן צמחי מוקשה, עמילן אמולגטור, חומרי טעם וריח".

הגרמנים למדו עתה מהו „פארווה", אך נראה כי השיעור העיקרי ניתן לישראלים. מי יודע אולי עתה יחלו בארץ להקפיד על פרטים גדולים יותר, כי על מנת להגיע לרמה הגרמנית יקח לנו עוד הרבה זמן.

שיפוט טוב ואלגנטי

לפני שבוע, מסיבות השמורות עמם, לא עברו כמה שופטים את מיבחן הכושר הגופני. לא באו למבחן החצי שנתי, למרות שידעו עליו מכבר. התוצאה: נקבע שלא ינהלו משחקים עד שיעברו המבחן. אילו היה על שופטים אלו ואחרים לשפוט באיטליה – רובם לא היה זוכה בכך.

הקריטריונים לבחירת שופט באיטליה הם קשים מאד, למרות שמספרם מעל 20 אלף. רק מעטים זוכים לנהל את משחקי הליגה הראשונה ועליהם להוכיח אחת לחודשיים כי יש להם כושר גופני שדרוש לכך. כדי להתקבל לקורס שופטים באיטליה חייבים גם בגובה מינמלי של 1.80 מטר. הנימוק: הופעה מרשימה חשובה, היא מקרינה על השחקנים והקהל.

בתחילת העונה מרוכזים השופטים הבכירים באיטליה במחנה אימון הנערך במקום גבוה, באויר דליל־חמצן. כל זאת כדי להקנות להם כושר גופני מעולה. אחת לחודשיים עוברים השופטים בחינות כושר גופני, ככל שהליגה מתקדמת המבחן יותר קשה. כל שופט חייב לעבור שישה מבחנים בכל עונה, בלעדיהם אינו זכאי לשפוט.

ההסבר למבחנים המרובים: האיטלקים בדעה שבושרו הגופני של שופט הוא הנושא החשוב ביותר. הכושר מאפשר לו לרוץ בקלילות, להיות ליד כל אירוע. הכושר הגופני המעולה חשוב גם לצופים. כך מושג שיפוט אלגנטי, קליל, ללא מאמץ וגם טוב ומדוייק.

במדינה קטנה כשלנו קשה להיות בררן ללא סוף בבחירת שופטים, אך דבר אחד אפשר ותובה לדרוש: כושר גופני מעולה. אין זו הוצאה כספית גדולה ובטוחני שאם אברהם קליין, יו"ר איגוד השופטים ידרוש זאת מההתאחדות – ההיענות לכך תהיה חיובית.

מאמן מיחיץ': נוהל בריא

כושר משחק

המאמן מילינקו מיחיץ', ממשיך להחזיר לנבחרת את כבודה האבוד. כרגע באש הדברים לביטוי בנוהלים בריאים שהם נחלת כל קבוצה ונבחרת באירופה ושאצלנו נשכחו מכבר. הפעם הדברים אמורים לגבי המושג „כושר משחק". בלעדיו אין כיום לאיש מקום בסגל הנבחרת.

עד לא מכבר, די היה ששחקן יהיה בעל מוניטין וקבוע בסגל, כדי שיוזמן אוטומאטית לכל אימון או משחק של הנבחרת. לא חשוב היה אם באותה עת לא הופיע אותו שחקן בהרכב קבוצתו. אצל קודמו של מיחיץ', יוסף מירמוביץ', ידוע היטב המקרה של אייל אקשטיין.

לקראת המשחק עם הגרמנים, לא הוזמנו דוד פיזנטי, שלום תקווה ומוטי איווניר. לכאורה הפתעה. לא כך בעיני מיחיץ'. לא עזרו פניות של חלק מהשחקנים למקורבי הנבחרת להשפיע על מיחיץ' להזמינם לסגל. הנימוק לאי הזמנתם היה אחד: היעדר כושר משחק. לא די בכך ששחקנים אלו בריאים והחלו להתאמן – מיחיץ' מצא כי אינם כשרים לשחק ולכן אין להם מה לעשות באימוני הנבחרת. העובדה ששחקנים אלו גילו יוזמה בפנייה להזמינם לסגל, מוכיחה בעליל שמשהו השתנה בנבחרת – ולטובה.

לקח נוסף מדרך עבודתו של מיחיץ', המופנה למאמנים הישראלים: אם [illegible] גם בקבוצותיהם, לא יתייצבו למשחקים שחקנים פצועים, או כאלו שהשתתפו רק בכמה אימונים ואין להם כושר משחק. לפחות בנושא זה אפשר להיות [illegible] הגויים. עובדה: יש להם כדורגל טוב יותר. אומנם זה יהיה רק צעד קטן אך גם [illegible] חשוב.

תצפית

★ גיל לנדאו, או שבתאי לוי – ויתכן ששניהם יחד – יימכרו בתום העונה, כחלק מרי־ארגון של הפועל ת"א. עקב האכילס של הפועל היא ההתקפה והפתרון שהוצע: קניית חלוצים חדשים. בהגנה כמעט שלא ייערכו שינויים. אין גם כוונה לקנות לצמיתות את דוד פיזנטי. הפועל עשויה להסכים להסדר הקיים – תשלום בעד עונה נוספת.

★ מכבי חיפה תחזיר אליה לקראת העונה הבאה את שחקניה המושאלים לקבוצות אחרות. רק ירון פרסלני לא יוזמן לאימוני תחילת העונה. לגביו נתקבלה החלטה כי עדיף שלא ישחק יותר בחיפה. עדיין נשקלת האפשרות למכור גם את הבלם רפי אוסמו. לאחר מחנה האימונים, תחליט חיפה ומאמנה החדש (כנראה דרור קשטן), מי מהשחקנים המושאלים יישאר ומי יימכר או יושאל שוב.

גיל לנדאו: מועמד למכירה

[illegible] הכוונת

אלי דריקס: ירידה בכושר

חיים גולדברג: לא ענה על הדרישות

מאמן שנהר: האמין שיש לו צ'אנס

הנפילה הגדולה

8 שנים שרים במכבי ת"א את „שיר האליפות" – ולא זוכים בה ■ לאור קייץ עתיר־תקוות באה המציאות והיכתה – ולכן הנפילה העונה כואבת במיוחד ■ מדוע מכבי ת"א של '87 „מזייפת"? ■ ניתוח מעמיק, ראשון מסוגו

ארז קופמן

שמונה שנים שרים שם אותו שיר, רק הזמרים מתחלפים. הקהל אהב את השיר, ראה בו להיט חדש ומרענן. אבל המנגינה דעכה מדי שנה עד שהיתה לשיר נלעג. היום, אחרי שמונה שנים, אין האמרגנים יודעים לפתע איך „יאכל" הקהל את השיר הזה בשנה הבאה, שהרי חובתם המקצועית להשמיעו אז שוב.

השיר הוא פיזמונה הקבוע של מכבי ת"א. מאז 1978/9, כשזכתה באליפות, מפזמים שם את שיר האליפות ולא זוכים בה. כל שנה שחולפת מעלה את הלחץ אצל מנהליה. מונים בדאגה את השנים מאז האליפות האחרונה. מחליפים מאמנים, משנים מדיניות, ללא הועיל. שמונה שנים רזות. מתי ישבר המיתוס הזה המכרסם בגאווה המיקצועית, משפיע על רוח האגודה ועל הדור הצעיר שבה, מוריד ההילה מעל השם „מכבי ת"א" במגרשי הלאומית?

עקב אכילס

אך לא נעסוק בהסטוריה. מכבי '87 היא נושא הדיון. שמעון שנהר, מאמן המחשיב עצמו כמקצוען מעולה, נשאר בה עונה שניה. כאחרים לפניו, יודע את גודל ההילה שתושם על ראשו של המאמן שישבור את הקרח ויזכה בתואר. למרות כביסה מלוכלכת שהנסתר בה רב על הגלוי, האמין שיש לו צ'אנס העונה. שנהר כבר לא יעשה זאת.

השנה כואבת הנפילה במיוחד. מסע ההתעוררות בסיום העונה החולפת, בישר טובות. הביאו את עודד מכנס, החזירו את דרור אזולאי, עיבו את הספסל וערכו מחנה אימונים מוקדם ויסודי לקראת הליגה. במשחקי ההרצה, נראה הכל וורוד. נצחון רדף נצחון. גביע לייליאן נחת בארון הגביעים המאביק. היום, הקבוצה עייפה. 12 נקודות מבית"ר ירושלים ו...7000 צופים כדרבי בשבת.

עקב האכילס, שהפך סיסמה, הוא בינוניות הקישור. בהעדר כוכב קישור פנוי, הוחלט לסמוך על הסגל הקיים. משה גריאני, חיים גולדברג, אלון נתן, בני טבק, מיקי כהן וארז לולו, אמורים היו לשאת בעול ההתקפות ובלימת היריב במרכז. מספר הצירופים שניסה כאן שנהר, מראה עד כמה איננו מרוצה מהביצוע.

התיכנון הקדם עונתי: גריאני דינאמו בהתקפה וגם מבקיע: לולו מתמקד בבלימה. טבק מורץ, במיוחד באגפים, יוצר בקיעים בהגנות היריב. גולדברג מוסר לעומק, רואה מגרש, שקול אך מהיר־ביצוע וגם מאיים בבעיטות ארוכות טווח.

הביצוע: גריאני כבש רק פעמיים. לא נתגלה כלוקח על עצמו מנהיגות. חשש מאחריות. מבחינה חברתית נלכד בתאקלים, ניסה לחזור לנתניה. תחת מעטה הרגישות לכל הקשור בבעיות חברתיות ובמיוחד אצל הרכש, העניין הזה הושתק.

הבעיה היותר ימורד מבחינת שנהר היא גולדברג. מערכת היחסים המתוחה ביניהם תפסה כותרות. חיים לא עונה על הדרישות. רחוק מלהיות שקול, מרבה לטעות בהתקפה, לא משאיר חלוץ מול שוער ואיננו מאופס בבעיטותיו. מי שיועד להיות מוח, לחלק כדורים מאגף לאגף, משאיר עבודתו ההתקפית לאחרים. למרות הצטיינותו במיגננה (בנגיחה ובהשטתחויות ארוכות וחזקות) שנהר לא אהב זאת.

[illegible]

אלון נתן: למרות מתנגדים רבים, החליט שנהר שישחק על הקו השמאלי ולא ינהל המשחק מהמרכז. גולדברג עדיף כאן. ההחלטה השאירה את נתן פעמים רבות על הספסל. כשגולדברג המאכזב הלך לשם, נשלח נתן לשחק, אך איננו הטיפוס שינהל משחק. אוהב שטחים קטנים ומסירות קצרות ועיניו תמיד מביטות מטה. בגירסה הנוכחית משחקים השניים יחדיו.

מיקי כהן, שחקן כלבו (מגן ימני וקשר), מגלם את בינוניות הקישור. שלא כבעבר, איננו מאיים על השער. היחיד שקנה את ליבו של שנהר הוא לולו. למרות מבנה גופו הצנום, סותם חורים ואיננו חדל לרוץ ולחלץ כדורים. השיפור ההתקפי שלו (מסירה רכה לחלוץ בהקשתה קלה) היקנו לו מקום בהרכב.

כורג חשוב במיוחד לאור המוטו של שנהר שלא לשמור אישית במרכז. עבודת צוות והרבה תנועה, זה שם המשחק שלו. בדרבי היה קשה לסיני לתמרן את המשחק מאחור. לא הצליח משם לפרוץ עם הכדור לשער. זאת העבודה של לולו.

ללא עוקץ

30 השערים שכבשה (7 מול בית"ר נתניה), המהווים את ההישג השני בליגה (לירושלים 42), יש ליחס במיוחד לאלי דריקס. לאחר שמכנס העדין, שלא השתלב כבן־זוגו, עזב (קיוו שיהיה איווניר השני), דריקס החזק והמוצק משחק כמעט לבדו בחוד. 9 פעמים כבש העונה וגדולתו ביצירת מצבים מסוכנים מ„מצב של כלום". באחרונה פצוע כבטנו, כושרו ומהירותו ירדו (בדרבי עשה לעמר חיים קשים והיה גמור אחרי 70 דקות), אך דורסנותו, במיוחד באויר, היא תופעה.

בני טבק: בפתיחת העונה היה טוב. 5 כיבושים. את טבק חלוץ הסופה כבר שכחנו. לאור נפילתו כהולכת כדור, הפסיק להריץ התקפות מתפרצות. מכבי עברה למסירות עומק מרוייקות לדריקס, היודע להשהות משחק עד לבוא חבריו. נטייתו לאחור, בצירוף תוסר איפוס ותיזמון ברחבה, מוציאים את רוב העוקץ מפעילותו של דריקס. בעייתו ברחבה הוצגה בדרבי בדקה ה־52: דריקס מסר לטבק כדור חלש אל מאחורי אלטר ובני הסתבך ברגליו מול הרשת החשופה. אח"כ לא ידע איך להסתכל לחבריו בעיניים.

אין לשנהר אלטרנטיבות. יאיר סנדורי רך מדי ואיננו מאיים, לטעמו. לכן הפסיק להריצו בבוגרים. טבק הרך, יחד עם דריקס הרוטסני, הם הצירוף הטוב ביותר, אבל האיטיות והשבלוניות בקישור, במיוחד מול לחץ היריב, מנעה מהקבוצה לתרגם יתרונה לשערים. כך נוצחה בידי מכבי פ"ת וביזבזה עוד נקודות. מכבי הפסיקה להאמין באליפות ושקעה במרה שחורה ובאדישות. בדרבי היתה התעוררות. תופעה חריגה.

זה לא אבי כהן

להגנה מתייחסים אחרת. אבי כהן ומנשה שמעונוב שולטים שם. שמעונוב איננו בשיאו, אך משחק הראש והשקט שלו, שווים גם לנבחרת. לעומתו כהן, במיוחד לאחר משבר גלאזגו ריינג'רס, אינו דומינאנטי בניהול המשחק. בהגנה, מצויין, במיוחד בכיסוי החורים של שמעונוב בכדורים שטוחים ומהירים, אבל זה לא אבי כהן המכוון, החותך התקפות יריב, מתפרץ מהאמצע ופותח התקפות מהצדדים. שנהר חושש לאפשר לו יד חופשית במגרש. כבר היו לו כמה פאשלות.

כוני גינצבורג הוא תופעה. 16 שערים ספגה מכבי העונה, כמה מהם באשמתו. צל השטויות שביצע מסתיר רוב צרדיו החיוביים. אינסטקטיבי ועצבני ופחות שולט ברחבה מבעבר. זאת לא העונה שלו. יוסי קרמר/ מיקי כהן/ חי קרייס, מגינים ימניים בינוניים ומטה בתקיפה. שוויצר הציב בשבת את זאנה כמגן ימני לעצור את נתן ואזולאי ולשתק בכך את מכבי (שאין לה אגף ימין). קרייס הטוב שבהם עקב כוחו, מירצו ומשחק ראשו מאחור. קרייס בלם קדמי יעיל. מול שבתאי לוי עשה עבודה נקייה. הבעיה: אין לו רגל ימין.

המאכזב מאחור הוא דורי אזולאי. העונה לא טיפס מעבר לבינוניות. הצטיינותו בדרבי מוכיחה את גודל הבזבוז שלו. פחות יעיל על הקו, מנוטרל בשטח צפוף. באחרונה גילו במכבי כמה הוא טוב כשחותך מהמרכז פנימה, במיוחד בשבירת התקפת יריב ובהולכת כדור למרחק רב.

הפוטנציאל קיים, אך העניינים לא רופקים. אין למכבי ת"א שטף משחק קבוע. נעה בין משחקים טובים לגרועים, כמטוטלת. במכבי כבר חושבים על העונה הבאה. גם האופוזיציות להנהלה הנוכחית מתחילים להשמיע קולם, כי הרי שמונה שנים לא זכו באליפות, ושוב ישירו את אותו השיר... ■

הכבוד האבוד של ציון מרילי

„המצב הנוכחי של מכבי חיפה פגע בי קשה", מכריז הירושלמי־לשעבר ■ שיחה [...] מגלה: „יש ד"ר ציון ויש [...] מרילי" ■ לא חושף [...] בבטנו ■ מצא באיחו[...] גם בנבחרת, לאחר ש[...] סירב לשחק בה ■ ה[...] במשחק הראשון ב„ע[...] ויופיע ככל הנראה [...] מערב־גרמניה בשב[...]

אבי מורגנשטרן

ציון מרילי, בחור ביישן. כך לפחות הוא מעיד על עצמו. סימוכין? – הנה דוגמה: כשמצלמים אותו, איננו ממקד את המבט לעדשה, מעדיף להסתכל הצידה. מחייך, חיוך ביישני שכזה. גם כשאתה מנסה להוציא ממנו את הגדרה, היכן הוא ממקם עצמו בין המגינים בארץ, כמו מתנצל ואומר: „תראה, אני לא טוב בלדבר על עצמי".

זה לא שאין לו מה לומר. הוא מעדיף, שאחרים, אנשי מקצוע, יביעו דעתם עליו. אולי הוא יודע, שיש לו רק מה להרוויח. כי יש עליו דיעות טובות. גם מבחינה חברתית וגם מקצועית. בחור יסודי, קר רוח, שעושה את העבודה על הצד הטוב ביותר.

אליפות – לא בלכסיקון

בן 30, גדל בירושלים. מגיל 10 כבר היה בקטמון. הפועל ירושלים לאורך כל הדרך. עד שהבין, שהוא בעצם, נמצא בקבוצה שהמטרה שלה להחזיק את הראש מעל המים. לא יותר מזה. מרילי מעיד על עצמו, שתמיד הוא שואף ללכת קדימה. כשמגיע לפיסגה, מרים את הראש ומחפש פיסגה חדשה. זה נותן לו את הכח, להמשיך ולרוץ אחר הכדור. את הפועל ירושלים, רצה לעזוב כבר בגיל 20. אבל ההנהלה, לא היתה מוכנה אפילו להקשיב. ואז התחיל משחק הכוחות. מרילי, הכין את הקרקע. על אש קטנה. הקבוצה ירדה לארצית. הזדמנות טובה לעזוב. מרילי, היה מוכן לעזור לה לחזור ללאומית, לא רצה לנטוש ספינה טובעת. כשחזרה ללאומית, ישב מרילי עם ההנהלה ושאל מה המטרות שמציבה לעצמה. התברר שהמילה אליפות, לא בלכסיקון. אפילו צמרת, נחשבה אז בהפועל ירושלים, אשלייה. „המצב הגיע לאבסורד, כשבכל עונה, היה סעיף בחוזה רק על הישארות בליגה, לא מעבר לזה – לא גביע, לא אליפות. כלום. חבל היה לי לראות כך את האגודה. ממש קבוצה קטנה ואני אומר זאת לא מרוע לב. זו עובדה".

ירושלים, עדיין ממוקמת אצלו, בפינה מרווחת בלב. בעיתון יום א', אחרי שרואה מה עשה עם חבריו כיום, מחיפה, ממהר לעמודי הארצית כדי לקרוא על הפועל ירושלים. קבוצה קטנה, אבל עדיין אהובה.

השיחה עם ח"כ ברעם

המחשבה הראשונית שלו, התמקדה בחציית הקוים. להגיע לבית"ר. אבל התברר שיש מחסומים מפלגתיים־אידיאולוגיים. הספורט שלנו, עטוף במילות קסם של מרכז מכבי, הפועל, בית"ר. העברתו של מרילי, הגיעה עד פטרונה של הפועל ירושלים ראז, ח"כ עוזי ברעם. ברעם ידיד של מרילי, לקח אותו לשיחה והבהיר לו שהוא מוכן להתיר את הכבלים. אבל...לבית"ר ירושלים, לא. „הוא אמר שאני יכול לעבור לבית"ר, אבל יראה זאת, כפגיעה אישית כואבת בו. לא רציתי לפגוע בברעם, כי הוא ידיד שלי", משחזר מרילי.

על הפרק עמדו בתור כמה קבוצות. שתיים, הפועל ת"א ומכבי חיפה, נשארו במירוץ הסופי. כל הסימנים היו צריכים להוביל את מרילי לת"א. חיפה נראתה לו עולם אחר, רחוק. פלאנטה בירוק.

תל־אביב עיר הרבה יותר חיה. מתאימה ללילות הסוערים שמרילי אהב להיות נטוע בתוכם. הפועל ת"א, גם הציעה לו סכום כספי מפתה, והוא כבר כמעט חתם. „בדקה ה־90, ביקשתי יומיים למחשבה. צילצל אלי אבוטבול, אוהד מכבי חיפה והזמין אותי בלי התחייבות לעיר. באתי ונדלקתי. אמרתי לעצמי, שאם כבר אני עוזב את ירושלים, כדאי לעשות שינוי דראסטי – וחיפה זה היה מאד דראסטי. לא הכרתי בכלל את העיר הזו".

כמו תייר בפאריס...

מרילי בא, התאהב בעיר ומסתבר שגם בחיפה, למדו לאהוב אותו מהר. הימים הראשונים, נראו לו כמו תייר שמהלך ללא מפות על מדרכות פאריס. מרילי יצא להכיר את עיר הפועלים. בלילות, מצא מהר את עצמו במקומות הבילוי הנכונים. כעבור זמן קצר כל חיפני ממוצע, החל מזהה אותו ברחוב, ביקש חתימה, נתן טפיחה. מרילי, בחור שלא אומר „לא" לאוהדים. יש לו סבלנות אדירה, מהנמל ועד הכותל. יודע שזה חלק מהמקצוע, והוא האחרון שיזלזל. גם השחקנים וההנהלה עשו הכל כדי שלא ירגיש זר בעיר. ומרילי, לא שוכח את זה לרגע. חוץ מזה, יש לו אופי נוח. מתיידד במהירות. לארג'. אוהב להיות בחברה.

על המגרש, פרע את הקבלות שחיכו לו. מגן מצויין, שנע על הקוים כמעלית טורבו. מרילי לא שוכח להזכיר, שחיפה היתה קבוצת מרכז טבלה כשהוא הגיע אליה. אין ספק שהיה אחד הגורמים החשובים לעלייתה המטאורית.

גם היום, מסתבר, שמרילי כמעט על תקן של אאוט־סיידר. שלא תהיה אי הבנה: אוהב את חיפה, את החברים הרבים, את הקבוצה. את כולם. ובכל זאת, הוא בין הבודדים, שלא נכנס לקלחת ההשמצות שנחתה על חיפה בחודשים האחרונים. יש לו תפיסה ברורה, לגבי תפקידו כשחקן. רואה אותו רק על המגרש. השאר, פשוט זר לו. לא יוציא דיבה על המועדון, לא יקלל, לא ירק על איש, וגם לא ישמיץ. בקיצור, עושה עבודה קשה לעיתונאים חורשי הסנסציות. את קור הרוח והג'נטלמניות שלו, סחב מירושלים. מהבית.

יריקה לא פותרת כלום

„גדלתי בבית עם ג'נטלמניות. אני בחור ששוקל כל דבר בצורה קרה. בלי סנטימנטים. הדבר הכי קל זה להתפרץ. אני מעדיף לעשות חושבים ולנתח את הדברים בצורה הנכונה. אחי, שהיה שחקן, לימד אותי שלא להיות אימפולסיבי. ביריקה או סטירה, לא פותרים כלום. אני מאד מתפלא על מגינים שיורקים ומושכים בחולצה, כי הם לא יכולים להיות מגינים טובים. עסוקים רק בלהפריע ליריב", אומר מרילי.

ניסיונות נואשים, להוציא מה באמת מתחולל בבטן, עמוק, על מכבי חיפה, לא יעלו דג שמן. מרילי נותן לך לשאול את השאלה, נותן תחושה שהנה־הנה, הוא אומר משהו – אבל בסופו של דבר, תוזר על משפט המפתח: „התפקיד שלי לשחק. לא רוצה להיכנס להשמצות. יש לי מה לומר ואם ירצו לשמוע את זה, בסוף העונה, אשמח לומר זאת להנהלה. כרגע, לא עושים סיכומים. מפליא וכו[...] לי ששחקנים משמיצים והולכים לעיתונאי כית, ס[...] לקדם אינטרסים שלהם. כביסה מלוכלכת מכב[...] בבית. מסר? – אני בהחלט מעביר מסר לש[...] השחקנים. עיזבו את הכותרות והרכיליות".

כבר מחכה לסוף העונה. את העונה הנוכחית מגדיר ככישלון ושם גם את עצמו במרף האשמ[...] „אני בכושר לא טוב. העונה הזאת, הייתי נחו[...]

ציון והים

הרומן בין ציון מרילי לחיפה, החל [...] הרבה שנים. בן 9, הגיע עם הוריו [...] קרובים בחיפה שכלל גם את הים. בירושל[...] יש מקסימום בריכה, מה לעשות. ציון נכנס [...] ואחרי כמה דקות, מעט סיים את חייו.

„לא ידעתי לשחות, או שמו אותי על מזר[...] ים ונסחפתי קדימה. פתאום בא גל גדול, [...] שאני ירושלמי – והפך אותי. כמעט טבעתי. מאז היתה לי טראומה מהים. לא התקרבתי אליו. אהבתי לראות אותו רק בסרטים או בגלויות. כשהגעתי לחיפה, לא הלכתי [...] לקח לי שלוש שנים, עד שחזרתי לדרוך [...] חוף הים. פעם הייתי מקבל מזה צמרמורת. [...] אני אוהב את הים, כמו כל חיפני"

כולנו לא נתנו את מה שאנחנו יכולים. יש הרבה סיבות, חלק כטח ישמעו כתירוצים. אבל זה לא צריך לעניין אף אחד. האוהדים משלמים והם צריכים לקבל תמורה. פתחתי את העונה ברגל שמאל – בגלל ההרחקה ל־4 משחקים. בחודש הראשון לא בנו עלי באימונים. אני לא מאשים אף אחד. אבל בפועל, במשחקי מבחן, ישבתי על הספסל, ולא היה לי את מתח המשחקים שלפני עונה. גם במחנה האימון בחו"ל, חליתי בשפעת, וזה פגע בי. אחרי 4 משחקים חזרתי, לא הייתי משהו, ושוב הורחקתי, שלא בצדק. באמת לא הגיע לי. ואז שוב, יצאתי מהמעגל, לא היה מתח משחקים, וכל הכושר ירד באופן טבעי. משום מה הרחיקו אותי לשלושה משחקים, ולא רק לשניים אוטומטי. אמרתי להנהלה, שיטפלו בזה, אבל מאז לא שמעתי שעשו משהו בעניין", אומר מרילי ושולח חץ פיצפון של האשמה.

השחקנים בחיפה, רצו אחרי עונה אחת שהוא ילבש את סרט הקפטן. מרילי סירב בתוקף. מסתבר שהוא יכול להיות ד"ר ציון ומיסטר מרילי. נעים הליכות, בסדר עם כולם, אבל כשסרט הקפטן על זרועו, חל מהפך. דואג לשחקנים, יוצא ראש בראש נגד ההנהלה. בהפועל ירושלים, הרגישו את זה טוב. „דאגתי לשחקנים, נלחמתי בשבילם כל השבוע. הייתי מפסיד אפילו אימונים כדי לדאוג לתנאים של השחקנים. בהנהלה ידעו שלא קל כשמרילי קפטן. לעצמי לא כל כך דאגתי. כשאני קפטן, אני לא קפטן של נייר. לא קפטן של מטבע. אני רואה את התפקיד הזה כיו"ר השחקנים. לכן, הודעתי לכולם, שאם אני איקח את סרט הקפטן, יהיה לי מה לומר ובצורה קשה למי שצריך לומר. העדפתי שלא להיכנס לזה, ולהתמקד רק בכדורגל".

למה קראו לו: „לך ואלנסה"

בירושלים, קראו לו חברי ההנהלה לך ואלנסה: „זו היתה מחמאה גדולה, כי אז ואלנסה עשה דברים אדירים למען הפועלים. וגם אני, להבדיל, דאגתי לשחקנים". ואולי, רק טבעי הוא, שמרילי חי היום בעיר הפועלים.

למרילי חוזה לעונה נוספת. לא רואה סיבה שהחוזה יופר. הוא כבר חיפני לכל דבר. אפילו התחתן לפני שלושה חודשים. עד אז יצא שמו כאחד הרווקים היותר מבוקשים בקריות. ראו אותו במקומות הנכונים, עם הבחורות הנכונות. מרילי, אתם זוכרים, לא רוצה להעיד על עצמו. אפילו סומכרי בולט, מתפשט על פניו: „זו מחמאה גדולה בשבילי, לשמוע שהייתי רווק מבוקש. נכון שעד שהתחתנתי, עשיתי וניסיתי הכל. בליתי, חרשתי את העולם, יצאתי עם הרבה בחורות. מה שחשוב שהגעתי לרגע שהבנתי שצריך לבנות משהו. מצאתי אשה כלבבי והיום טוב לי מאד להיות נשוי. יש למה לחזור הביתה".

גם בנבחרת, מצא כבר את מקומו – אולי קצת מאוחר. מרגיש בה מצויין. פעם סירב לבוא לנבחרת. כעסו עליו. מרילי כעס חזרה. „היה לי ברור שליוסל'ה יש הרכב קבוע, שלא משתנה. לא הייתי מוכן לבוא כדי להיות שחקן 22. הודעתי שאני מוכן לבוא רק בתנאי שתהיה תחרות הוגנת על ההרכב. לא ביקשתי שישריינו לי מקום. אבל אין טעם לרדת מחיפה רק כדי להתאמן בלי צ'אנס לעלות בהרכב. גם היחס של ההתאחדות היה יחס של זלזול. 'לא רוצה – אל תבוא'. אז גם אני התנהגתי ככה. בהתחלה זה כאב לי, אח"כ, לא עשה לי כלום. היום השוב לי להיות בנבחרת. המאמן קובע לא לפי שמות, אלא לפי יכולת". מרילי הספיק להבקיע שער שיויון במשחק הרשמי הראשון של הנבחרת בהנהגת מיח'יץ'. בשבוע הבא יופיע ככל הנראה גם נגד מערב־גרמניה.

מנג'ר כמו שפיגל

אחר הפרישה, שכרגע לא עולה על הפרק, הוא חולם להיות מנג'ר. מורל שפיגל. זה נראה לו מתאים לאופיו. לא רוצה להיות מאמן, כי מאמן סופג את הכל ונמצא במתח מתמיד. מנג'ר נראה לי תפקיד שתפור עלי. אני מקווה שבארץ זה יקבל תאוצה".

התקופה הנוכחית, לא קלה למרילי. חיפה נראית היום כעוד קבוצה. כל התארים שהדביקו לה, מתקלפים לאט, אבל בטוח. למרילי זה כואב מאד. לא מחפש תירוצים. רק יודע, שאת העונה הזו, צריך לגמור יפה. שלא יהיה קצר עם האוהדים. על התנהגות האוהדים, ממעט לדבר. מנסה להסיט את הנושא. בסופו של דבר, יש לו חברים, גם בקרב האוהדים, שלא נתנו לשרף, ללכת הביתה אחר משחק הנפל עם שמשון. מרילי מתקשה להאמין, שזה הגיע עד למרומי הכרמל. „אני לא רוצה להיכנס לזה. דברים כאלו לא צריכים לקרות בכדורגל, וזה ברור לכולם. אבל לאוהדים כואב, ואני יכול להבין אותם. הם אומרים לי ברחוב: מה אתם עושים לנו? למה? כבר לא מדברים על אליפות. רק לבוא ולתת לאוהדים שעתיים של כדורגל יפה. ואני חושב שמגיע להם".

מרילי, מצליח לצאת חלק משאלות מכשילות. יודע להיות בסדר עם כולם. גם כשהוריע לדוגמא, להפועל ת"א, שלא בא לקבוצה – נשאר איתה ביחסים מצויינים. וגם זה אחד מסודות ההצלחה שלו.

„מה שהכי כואב לי, מדגיש מרילי, שאיבדנו את הכבוד. המצב הנוכחי מהווה פגיעה רצינית בי, ובכל הקבוצה. רוצה להחזיר את הכבוד האבוד של הקבוצה, הכבוד האבוד שלי".

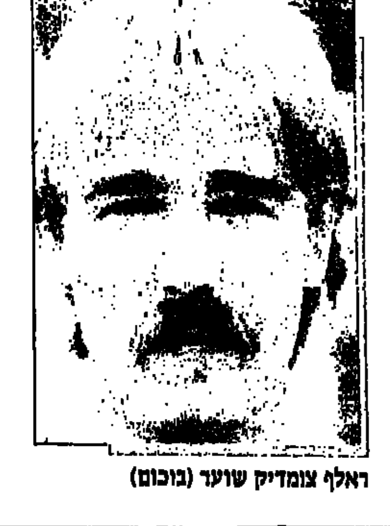
בקיצור הכבוד האבוד של ציון מרילי. ■

ציון מרילי: „אני עדיין ירושלמי" (צילום: שלמה מיסקוביץ')

סגל גרמניה למ ישראל

2

אייקה הימל שוער (שטוטגרט)

ראלף צומדיק שוער (בוכום)

תומאס ברטהולד הגנה (איינטרכט)

גידו בוכוואלד הגנה (שטוטגארט)

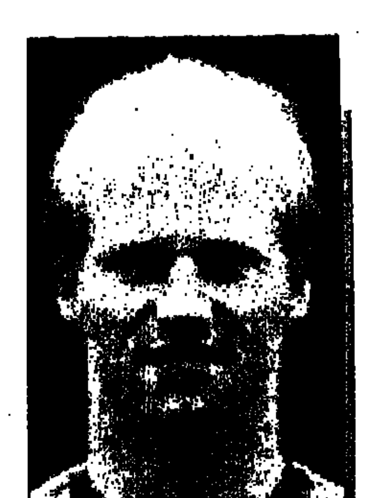

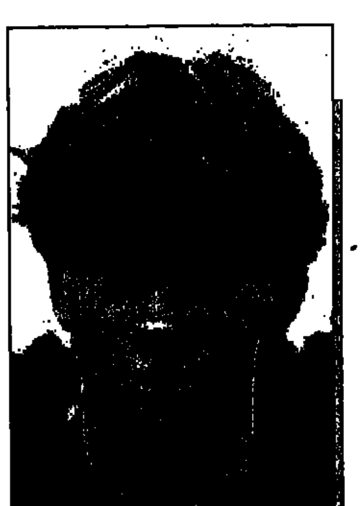
מיכאל פרונצק הגנה (מנשנגלדבך)

מאתיאס הרגרט הגנה (ארדינגן)

תומאס הרסטר הגנה (לברקוזן)

יורגן קלר הגנה (מאנהיים)

ראוס פליגלר הגנה (ביירן)

שטפאן רויטר הגנה (נירנברג)

אנדריאס ברמה קישור (ביירן)

לותר מאתיאוס קישור (ביירן)

אובה ראן קישור (מנשנגלדבך)

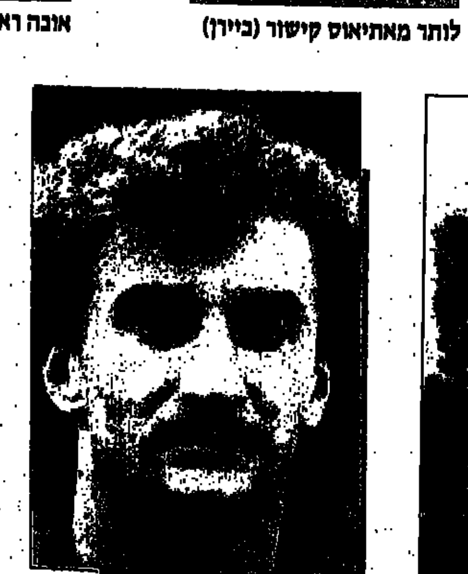
ולפגאנג רולף קישור (לברקוזן)

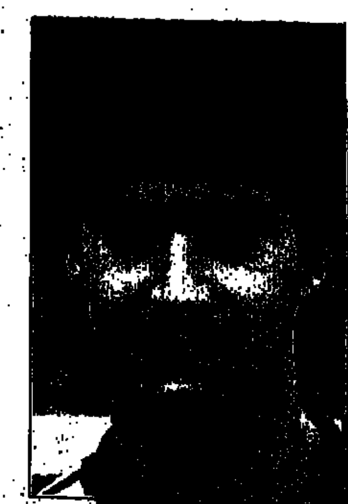

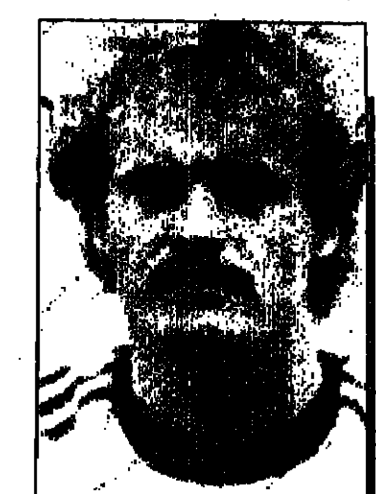

מיכאל רומיגה קישור (ביירן)

אולאף טון קישור (שאלקה)

ולפראם ווטקה קישור (קייזרסלאוטרן)

קלאוס אלופס קטה, התקפה

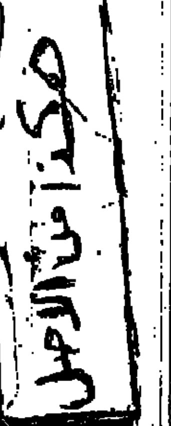
התקפה (נירנברג)

רודי פלר התקפה (ברמן)

הרברט וואס התקפה (לברקוזן)

רולאנד וולפארת התקפה (ביירן)

אל – הגיע כדי לשחק

אורית הראל

ביום חמישי שעבר, כרגעים שחנוסטאלגיה פרעה שטר חוב ישן בין מיקי ברקוביץ וד"ר חואן־אנטוניו קורבלאן, כשוותיקי מכבי ת"א כבר הרגישו את הטעם המתוק של הנצחון ההסטורי על ריאל, במדריד – ריפרפה עליו המצלמה בחטף, קולטת את גרג קורנליוס לצידו של דורון ג'מצ'י. על הספסל. לא פוזה שהוא אוהב.

„אתה שחקן ספסל?" – שאלתי אותו כשניפגשנו לפני הנסיעה לספרד. זו היתה תעוזת־נפש שמרשה לעצמה רקמי שגובהה מטר־ששים־במאמץ, מול המטר־ך של קורנליוס, ורק במקום ציבורי ובאמצע היום. הוא קימט מולי את האף, חשב איך לענות בלי לענות. הרי אמר עוד בתחילת הראיון שלא ידבר על כדורסל ועל מכבי. בסוף, אחרי סידרה של קימטוטי־אף, אמר: „צריך להבין שזו השנה הראשונה שלי במכבי ת"א. אני לא ממש על הספסל, אני בעצם משחק הרבה. לא משחק כמו שאני יכול – אבל זה נסיון חדש ואני חושב שאשתפר עם הזמן".

חמש שנים הוא בארץ. קורא במהופך כל מילה שאני כותבת, אבל מעדיף לנהל את השיחה הזו, ראיון אישי ראשון, באנגלית. לא נוח לו בתפקיד של הכוכב. כל כמה דקות הוא חוזר ואומר לי ש... בסך הכל בן־כפר מאינדיאנה", ומנסה לשכנע ... ללכת לראיין את האווי לאסוף. כשהצלם מגיע ... עושה פרצופים של אחד שמוכן להיכנס ... לשולחן מרוב מבוכה, אבל הוא פשוט גדול ... „מה שאני לא אוהב זה שחושבים שבגלל ש... שחקן כדורסל, אתה שונה, טוב יותר. מה ש... במכבי תל־אביב, אני צריך לשים לב למה ש... עושה, כי שמים לב לכל דבר. בקבוצה הקודמת ... (מכבי ר"ג) אם שיחקתי רע או קיללתי, איש לא ... במכבי ת"א, כשרבתי עם קני 'החיה' באנישט, ... היה בעמוד הראשון". לא כל כך מסתדר לו ... מימד הכוכבות שהולך עם התפקיד שהוא ... במכבי.

גרג בא לישראל מצרפת. כדורסלן שזה ... חיפש מקום קבוע לעבוד בו. בא לשחק ... הפועל תל־אביב, אבל מכבי רמת־גן לקחה ... ברגע האחרון. „פנו אלי וביקשו שאנשא', ... הבחור עם השורשים הנוצריים, „אבל אני לא ... הכינו לי בחורה, בלונדינית כחולת־עיניים ... היתה אמורה לקבל כסף בשביל זה מהקבוצה, ... זה לא מצא חן בעיני. אמרתי שאני רוצה ... לשלב הזה בעצמי". הוא, אגב, טרם הגיע ... הנשואים – עדיין רווק, אבל יש לו חברה ... ו„אנחנו גם נתחתן", הוא מבטיח.

בקשר עם הרב שלו

במקום בלונדינית כחולת־מבט הוא העדיף ... לניו־יורק ולהתגייר. גיור אורתודוכסי. „כשבאתי לרב, זה באמת היה בשביל הכדורסל, אבל אז ... הרבה דברים נראו הגיוניים", הוא מודה בחיוך. ... לא רתי, אבל זה הגיוני בעיני. הרב הכריח אותי ללמוד שש שעות ביום, במשך חודשיים ... נבחנתי לפני שלושה רבנים אורתודוכסים. ... במשך שעתיים וחצי. הלכתי למקווה ועד היום ... בקשר עם הרב. הוא גאה בי". וזו התמורה ... ראויה לציון ולהערכה – אם זוכרים ... „גיורי־אינסטנט" ו„גיורי צ'יק־צ'ק' לצרכי ... שעליהם קראנו בשנים עברו. באותה תקופה, ... '83־'82, היה לדברי קורנליוס, „רב אחד ... שתמורת 1500 דולר סידר לך ניירות מבלי ... איתך בכלל". כן, הוא יודע, זה נשמע לא טוב, אבל „זו לא היתה אשמת השחקנים, אלא אשמת ... שאיפשרה את זה. עכשיו, הוא מוסיף ... עכשיו זה לא ככה, המצב כבר בסדר".

השנה הוא הגיע למכבי תל־אביב. „זו ... עליה ברמה מבחינה כלכלית ומקצועית", הוא ... „מכבי תל־אביב זה הדבר הקרוב ביותר לנב.א.", הוא מגדיר ועוצר. מתחבט הרבה בין המילים ... הזה. העיתוי לא כל כך נוח לו להתבטא: גביע אירופה עוד לא שלנו, גם לא גביע המדינה ואליפות הליגה ועדיין לא ברור לו עתידו במועדון התל־אביבי בעונה הבאה. אולי בכל זאת תראיי... את לאסוף?, חוזר והציע.

גרג קורנליוס מהלך היום בין הטיפות: „אני מרגיש כבר כבית במכבי ת"א, מרגיש שכבר היתה לי שם 'ברית מילה'. במכבי ת"א האנשים מאוד מקצוענים ורואנים לך. כשמגיעים לרמת תחרות כמו באירופה, צריך שמונה שחקנים טובים. אני משחק עם כל הלב ולכן הביאו אותי".

בורג קטן

אחרי הפסקה קלה הוסיף: „במכבי אני ממלא תפקיד, אני בורג קטן, עושה את העבודה השחורה, לא נוצץ, לא קולע 30 נקודות במשחק. בישראל נוטים לספור נקודות – לא תמיד הקלע הוא הגיבור. אצלנו יש ארבעה שחקנים שרוצים לקלוע 30 נקודות במשחק וארבעה שעושים עבודה שחורה. לכל אחד יש תפקיד ואני לא מחפש לקלוע". ... שרוצה למצוא בדברים הללו ביקורת או נימה של מרירות יכול לעשות זאת, על אחריותו. ... ריאל לא קלע אף לא נקודה אחת, נשלח ... המאמן צבי שרף, כרגיל, ל„משימה מיוחדת" ... אותה ביצע בהגנה, בכוח, במרץ, בהתלהבות, ...

סנטימנטליות לא היה לכך ביטוי, וגם זה רגיל אצלו, העונה.

את הקריירה שלו ככדורסלן החל מאוחר – בגיל 17: „הייתי ילד־רחוב, הסתובבתי כל היום עם חברים, היו לי כתובות קעקע על הידיים", הוא נזכר בחיוך ורומז בהנאה של מי שכפתיע על אופציות שהיו לו להיות „ילד רע" ממש. אבל פתאום מצא עצמו בגובה של שני מטר ואת מאמן הכדורסל של בית הספר התיכון מזמין אותו לאימון הנבחרת למחרת היום. בזה הסתיים פרק ההתכרכרות שלו בחיים והחל פרק הכדורסל.

„גדלתי בגיל מאוחר, בין 17 ל־20", וזו הסיבה שהגיע מאוחר לכדורסל, אולי גם הסיבה שהנ.ב.א. היה לגביו תמיד „אופציית־ספסל" – ואת זה, כבר אמרנו, איננו אוהב. „אחרי התיכון, הלכתי לאוניברסיטת מזרח קרוליינה, שם הייתי כחמישיה הפותחת בכל משחק במשך ארבע שנים". בכל זאת, הנצחון הכי מתוק בשבילו היה אליפות מדינת אינדיאנה, בתיכון, שנה בלבד אחרי שהחל לשחק כדורסל.

אוהב לדוג

בן־הכפר מאינדיאנה, „לא אוהב ערים גדולות, אוהב אנשים פשוטים. אני אדם פשוט. לתקופות של חופשה ורגיעה אני אוהב לצאת לדוג כאגם בחמש בבוקר. אני כמו לארי בירד – בסוף העונה אני לוקח את המכונית שלי ויוצא לדוג". הוא לא רק אוהב לדוג, אלא גם לאכול דגים, „כמעט שלא אוכל בשר". ילד טבע גדול, אוהב את המרחבים והשמש והכדורסל, עזבו אותו מפוליטיקה, „למרות שאבי וסבי הם רפובליקנים שרופים ובבית היו מתווכחים שעות על פוליטיקה".

ולמרות שכדורסל זה מקצוע בשבילו ונצחון הוא בעצם שאיפה להצטיינות מקצועית שהוא גם מתרגם אותה לרווחים כלכליים, למרות זאת הוא יודע שזה מקצוע „אחר": „אנחנו השחקנים כולנו ילדים גדולים. מפנקים אותך, אתה מקבל כסף, בגדים. בארצות־הברית אתה אפילו מקבל ציונים במיכללות בגלל הכדורסל". הוא יודע. מודה שבהחלט אי אפשר לומר שכדורסלן זה כמו עורך־ דין. זה אגב, מה שאמא שלו רצתה שיהיה. יש לו אמא עם פוטנציאל נהדר להיות יידישע־מאמע, כמו שמודה הבן שלה בחיוך. אפילו דואגת משם לכאן, אם הוא אוכל טוב. את הנחת שלה הביאה לאמא שלו אחותו. ויש גם אח מבוגר ממנו, שעוסק במכירת תוצרת חקלאית לסופרמרקטים גדולים ואח צעיר המשרת בצבא ארה"ב. "והיה לי אח נוסף שנהרג בתאונה בגיל 27, כשאני הייתי בן 14", הוא פולט באי־נוחות, מתחבא מאחורי בריחה קלושה על פסיכיאטרים. „אבל החיים נמשכים", הוא סוגר בקיצור את הנושא. סוף „ואלה תולדות..".

אשה רכה וחזקה

גרג קורנליוס כבר ילד גדול, גם בגיל. בן 30. „הקייץ אתחיל לחפש לעצמי עיסוק שיילך יחד עם הכדורסל" הוא מבטיח, אך לא ברור בדיוק למי. „12 שנה אני משחק ולפעמים זה יותר מדי. יש דברים, כמו החברות שנוצרת בקבוצה, שאתגעגע אליהם, אבל בסך הכל אשמח כשזה ייגמר. אני ארע מתי לפרוש, וזה יקרה כשאתחיל לשבת יותר מדי על הספסל. את זה למדתי במכבי ת"א – שאני לא יכול לשבת הרבה על הספסל". שוב הספסל.

ואז מה?.– עסקים. „הייתי רוצה להישאר בישראל אם יהיה משהו חוץ מהכדורסל, למרות שהסיכוי לכך קלוש. קשה להתחיל כאן בעסקים". אה כן, והוא יהיה אז, כמובן, נשוי פלוס כמה ילדים: „אני בן כפר", הוא מזכיר בפעם המי־יודע־כמה, „אני לא רוצה אשה עם 19 ילדים בבית. אבל אני רוצה אשה רכה וגם חזקה, עם קריירה וגם חיי בית". הוא רוצה אותה גם יפה וגם אופה.

אבל זה עוד רחוק, תמונה בטווח של 20 שנה קדימה. עד אז, „לא מעניין אותי להופיע בעיתון ולהתראיין. מעניין אותי לשחק כדורסל – ולנצח".

ככה זה עם בן־כפר מאינדיאנה. ■

זהירות: איגרוף תאילנדי בישראל!

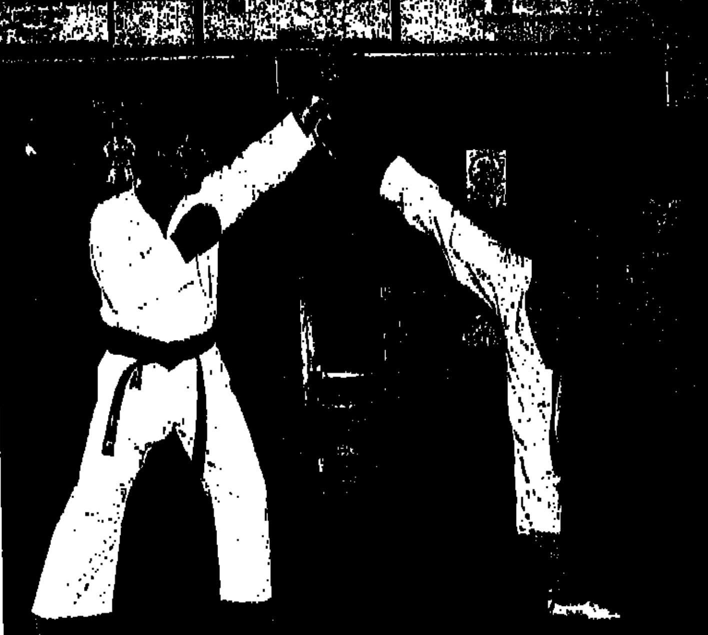
איגרוף תאילנדי – "קיק בוקסינג", כלומר איגרוף ובעיטה – "נחת" לא מכבר בישראל, תודות לבת 18 חייכנית, אבל נמרצת מאד ו"קצת מפחידה" – במיוחד לאחר שרואים אותה בפעולה – ושמה דניאלה דנצל.

ילידת גרמניה, אלופת אירופה לשעבר (1985) במשקל עד 55 ק"ג, הצליחה להלהיב ולאסוף סביבה חבורה של צעירים המתאמנים תחת הדרכתה בספורט הזה באגודת מכבי רמת־חן.

איגרוף תאילנדי מבוסס בעיקר על כוח ומהירות. מהמזרח הרחוק הביאוהו לאירופה. במהירות רבה קנה לו מהלכים ומעריצים. מייק אנדרסון (דאן 4), מקום שני באליפות העולם ופיטר שפלק (דאן 6), היו מוריה של דניאלה. אומרים שהם הרוח החיה בענף הזה.

לפני כמה ימים הפגינה דניאלה את כוחה גם מול אמני הג'יאו־ג'יטסו. ארבעה צעירים, כולם בעלי חגורה שחורה באמנות ההגנה העצמית הזאת, נפלו שדודים לפניה, לאחר אימון של שעה אחת בלבד – מה שמוכיח איזו עוצמה דרושה כדי לעסוק באיגרוף תאילנדי.

(כתב: זהר אהליאב; צילם: הנס אנגלסמן)

דניאלה ומנהל מכון הספורט של מכבי רמת־חן ויהודה וז־דיאס, חגורה שחורה דאן 4 בג'ודו.

התאחדות הכדורסל לחובבים של ארה"ב הוציאה לאור לוח שנה, שנו... ביטוי לשתי הצלחותיה של ארה"ב, בשנה החולפת, בכדורסל העולמי... זכיותיה באליפויות העולם לגברים (ספרד) ונשים (במוסקווה). אנו א... מאחורי הציור המיוחד הזה, שבו נראים שני נשרים – סמל ארה"ב... הביתה את מדליית הזהב הכפולה מאליפויות העולם...לוח השנה ה... לידידותיה של ארה"ב וגם הגיע לאיגוד הכדורסל הישראלי.

"סיבולת של סוסים" – בפסח בישראל

הכל התחיל באנגליה. הדוורים ערכו ביניהם תחרות סוסים ובמשך הזמן, זה היה למסורת. בישראל מנסים מספר משוגעים לדבר למסד את תחרות סיבולת הסוסים, תחת השם "תחרות סיבולת הכרמל", שתיערך בפסח הקרוב, זו השנה החמישית ברציפות.

הסוסים עוברים 50 ק"מ בשטח הררי, כשבדרך ארבע תחנות מדידה, בהן עוצרים הסוסים כדי שווטרינרים יוכלו לבדוק את הדופק שלהם. אם בתוך זמן ההפסקה, יורד הדופק של הסוסים חזרה, הם משוחררים להמשיך בדרכם – אם לא, הם מעוכבים רבע־שעה נוספת, ומפסידים נקודות.

המדידות ישוקללו באמצעות מחשב, העובד על־פי תוכנה שפותחה במיוחד לתחרות זו.

מחוות הסוסים בעין־הוד אומרים שאפילו באנגליה לא משתמשים בטכניקה כה מפותחת לשיקלול התוצאה, כפי שהדבר נעשה בישראל. חוץ מזה, ההישגים של הסוסים הישראלים אינם נופלים משל אלו האנגליים.

השרים חיים בר־לב ואריק נחמקין יתחרו אף הם, לצד 30 רוכבים נוספים. אם תוסדר בעיית הטסתם של הסוסים, תיתכן גם השתתפות של רוכבים איטלקיים.

דוד לניא

כדורסל +

משה לרר

דף חשבון: עובר ושב

עשרה מחזורים קשים ומייגעים עוברים על הבנאדם עד שהוא רואה אור בקצה המנהרה. עשרה מחזורים של – ואל תקחו את שתי המלים הבאות מן הצד המפוצץ – תהפוכות נפש. "טוטו גמר" מתחיל מן השריקה הראשונה למשחק הראשון ומסתיים, לעתים, בשריקה המסיימת למשחק האחרון. במקרה שלנו זה נגמר עוד לפני שהחל מה שצריך היה להיות "הפייט של מדריד". אך בכל זאת נותרו עוד 40 דקות של שמירה על הכבוד. של הרצון לפרוץ סוף סוף מוסכמות מהסוג של "מעולם לא ניצחנו ב...". של הרצון להעפיל למשחק הגמר בדרך הישר.

מכבי הצליחה. אולם היכן אנחנו, אמצעי התקשורת, בסיפור הזה?

רחוק אני מלומר "כולנו טועים", "כולנו מטעים", או לחילופין: "כולנו צודקים". לו יכולתי – הייתי אוסף את כל קטעי העתונות, סרטי ההקלטה של אנשי הרדיו והטלוויזיה, קורא, משמיע ורואה שוב ושוב מה עבר עלינו בדרך לגמר.

אך במקום לעסוק בניתוחי האחרים בחרתי – לסיכום השלב הזה – לצטט כמה מן הדברים שהופיעו בעמודים אלה, עמודי "כדורסל +". הייתי אחראי למה שכתבתי אז, אחרי הנצחון הביתי הראשון על זאדאר, כמו גם על דברים שכתבתי ערב המשחק האחרון במדריד. העליות והירידות במצב הרוח – כפי שהן משתקפות בקטעים השונים – כולן שלי. ואם "אכלתי אותה" באיזשהו מקום – מגיע לי.

נלך איפוא ראשון ראשון ואחרון אחרון. ההדגשות בקטעים השונים, לא נכתבו במקור, אלא בתום המשחקים בבית הגמר.

וכך נכתב אחרי משחק הנצחון הראשון על זאדאר בתל־אביב, בפתיחת בית הגמר:

"לא היוגוסלאווים מעניינים אותי היום. מכבי בראש דאגותינו. היא 'תנור החימום' הלאומי לחורף זה. כל שאר נציגותינו בחוץ – וחבל. מכבי, בעונה ה־11 ברציפות, תהיה **נתמונה עד סוף מארס, ובעזרת השם תשמיע אקורד אחרון בגמר שיתקיים בלוזאן ב־2 באפריל".**

אחרי ההפסד הביתי הראשון לטרסו:

"אפשר היה לצפות שבעונה הרביעית תחת הנהגתו של צביקה שרף, בשלישית של קווין מגי ולי ג'ונסון ובשניה של דורון ג'מצ'י, תדע מכבי להפיק יותר מעצמה. ואז באה מילאנו וטורפת את הקלפים בנצחון־חוץ...

"עד למשחק הקרוב, ב־7 בינואר באורתז, נותרו עוד כשלושה שבועות, זמן די והותר לניתוח מצב ולשיפורים. את **שיעורי הבית חייבת מכבי להכין היטב, כי הפסד באורתז – פירושו הכמעט ברור: סוף הדרך".**

אחרי ההפסד באורתז ולפני המשחקים עם ז'אלגיריס בבריסל:

"אותי מכבי אינה יכולה עוד להפתיע. לטובה, כמו גם לרעה. אין לי כל מחוייבות חברתית להיות הערב בבלגיה. בנסיבות של היום – דומני שלא ישאלו אותי למה ומדוע. התשובה ברורה: אורתז.

"במבט לאחור – אני יכול להתגעגע למכבי של 77' בווירטון. אני גם מתגעגע לאותה אלופת בריה"מ של אז, צסק"א, מונהגת בידי אחד מגדולי הכדורסלנים בדור הזה – סרגיי בלוב. **מה שברור לי היום הוא שמכבי של וירטון ב־77', אינה מכבי של בריסל 87' ומה שהלך אז למיקי בן ה־23, לא כל כך הולך לו היום, עשר שנים מאוחר יותר".**

אחרי ההפסד והנצחון של מכבי במפגש הכפול עם ז'אלגיריס בבריסל, ולפני המשחק עם ריאל ביד־אליהו:

"שלושת המשחקים שראינו בטלוויזיה (אורתז + פעמיים ז'אלגיריס), הביאו אותי למסקנה אחת: מכבי היתה צריכה להיות, נכון להיום, איתנה ובטוחה בראש הטבלה. המשחק עם אורתז ברח לה מהיד בשלומיאליות, שש שניות מהסיום; המשחק הראשון עם ז'אלגיריס ברח לה מהראש, אי שם במחצית השניה, ורק גילה לנו מה היה צריך לתקן כדי לזכות בשני. אי אפשר היה לעשות כל אלה בראשון?...

צבי שרף. יצא מזה הבחור

"המשחק עם ריאל, הערב ביד־אליהו, יסיים רשמית את הסיבוב הראשון בבית הגמר. אלא שמכבי, כמדי שנה, תימצא כבר ברגל אחת בסיבוב הגומלין (כמו ז'אלגיריס) בגלל ההסדר המיוחד של שני משחקים ב־24 שעות. מאוחר יותר, במחזור הפנוי של מכבי וז'אלגיריס, אפשר יהיה לראות בבירור היכן הוחמץ מה שהוחמץ.

"אישית – אין לי צורך לחכות עד אז. רבים יודעים שההחמצה הגדולה היתה בהפסד הבית הראשון לטרסו, ואליו אפשר לצרף את המשחק שנשמט מהיד באורתז".

אחרי הנצחון על ריאל ביד־אליהו:

"בצד הפנים החיוורות של שחקני ריאל, שמכבי גמרה להם השנה את הסיפור בגביע אירופה, ישב השחקן האומלל ביותר באולם – על הספסל של מכבי. מוטי ארואסטי, האיש ששבע מרורים בעת האחרונה, לא קיבל אפילו שנייה אחת של משחק. במהומת השניות האחרונות הוא נשכח, אבל מיד עם שריקת הסיום – חזרתי להרהר בו.

"מוטי זה אופי ואני משוכנע שהוא, יותר מכולם, יודע להעריך את עצמו. גמר ז, לא גמר ז, איש לא רוצה לומר למוטי אם ללכת ומתי... כשם שהעונה טרם הסתיימה – כך גם מוטי לא סיים את תפקידו".

אחרי הנצחון בזאדאר:

"כיום, אחרי שישה מחזורים – ושבעה של מכבי וז'אלגיריס – טובים מאוד סיכוייה של טרסו מילאנו... באשר למכבי: עד שש שניות לסיום בזאדאר, לא זיכרנו על מכבי. אני לא יודע כמה נקודות צריכות להספיק לה כדי שנהיה רגועים. שוב למדנו שעשר נקודות אינן מספיקות והחשש החל מנקר. חשבנו שהנה אנו עומדים לראות שוב את הדרמה 'בחזרה לאורתז'. אלא שהפעם היה זה סרט עם האפי־אנד. שש השניות, שנמשכו שנים, עברו בשלום וכך נותרה מכבי בתמונה.

"עוד שבועיים ועוד שלוש משוכות, כל אחת באורך של קילומטר. ואז נדע מי נוסע עם מי לגמר בלוזאן (2 באפריל). זמן רב מאוד ל'אילו' ו'אילו'. **אבל ניחוש הוא שם המשחק ויתכן מאוד שאחת משתי היריבות בגמר תיקבע רק במחזור האחרון".**

אחרי הנצחון על טרסו במילאנו ולפני אורתז ביד־אליהו:

"מכבי של מילאנו היא קבוצת חלומותיו של כל מאמן. לוחמת, שאפתנית, מדוייקת, צייתנית, ובעיקר – מצליחה. מכבי נמצאת במישור הנצחונות וטוב יהיה אם שחקניה יראו הערב את אורתז כפרופורציה הנכונה... **סביר להניח ששתי הפינאליסטיות שיופיעו בלוזאן, יבואו מן השלישייה המובילה את הטבלה כרגע: מכבי, מילאנו ואורתז.**

אחרי הנצחון על אורתז ביד־אליהו:

"ועכשיו מדברים כבר בקול רם ובוטח יותר על הופעה בגמר. אוהדים רבים, אכולי יאוש בתחילת העונה, שוב אינם מסתירים כוונתם להיות בלוזאן ב־2 באפריל... היום יש לתאריך הזה משמעות גדולה. כולם רוצים לראות את עתוני יום ו', 3 באפריל, בסגנון אחיד פחות או יותר: 'יש גביע'...

"חובב הספורט הממוצע לא יסתפק בעובדה שמכבי הגיעה לשלב האחרון, כפי שמטפס הרים נועז לא יסתפק בטיפוס אל הפיסגה הלפני־אחרונה של ההימאלאיה. הוא ירצה לכבוש את ההר, בדיוק באותה מידה שמיקי ברקוביץ' ירצה להניף את הגביע".

לפני המשחק האחרון במדריד:

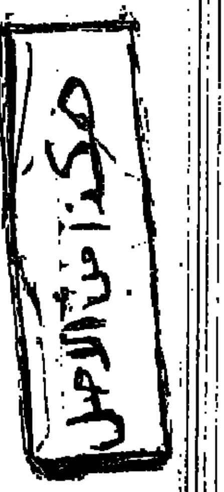
"כמעט מדי שנה נותר הרושם שהנה סוף סוף יישבר הקרח הספרדי בבירה... וברור שהתקווה טובה גם למשחק הערב במדריד. בראיון שפורסם השבוע עם רלף קליין ב'מעריב', צוטט רלף כמי שאמר ש'יהיה זה עוול אם מכבי לא תגיע לגמר האירופי'. תוצאות משחקיה האחרונים של מכבי – אכן מעידות על התאוצה הגדולה שצברה הקבוצה אחרי ההפסד האחרון במשחק הראשון עם ז'אלגיריס בבריסל.

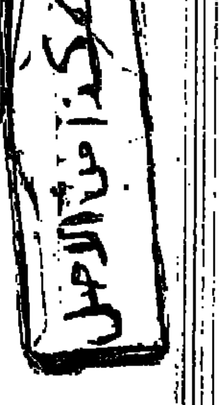
"מנקודת מבט ישראלית – שאיננה אובייקטיבית לחלוטין וממנה שופעות משאלות־לב רבות – יהיה זה באמת עוול אם מכבי תמעד דווקא במשוכה האחרונה. **אך יש לזכור שמשוכה זו אינה קלה כלל ועיקר וריאל לא תהיה מוכנה להקריב מאומה על המזבח של מכבי. ידידות לחוד וכבוד לחוד. לכן על מכבי לעשות את המלאכה במו ידיה ולא לסמוך על חסדי הסובייטים, עם או בלי ארווידאס סאבוניס".**

* * *

זהו זה. כך חלפו־עברו להם עשרה מחזורים ועדיין הגמר עומד ותלוי, וזה, למעשה, העיקר. לא כתבתי מאומה אחרי המשחק במדריד. התמונות שראינו – טובות, לעתים, מאלפי מלים.

ועד למשחק הגבור – אלוהים גדול. ■

תחזיטוטו

שישו שכמן

תחזית למחזור 29

1. מכבי תל־אביב – מכבי יבנה: יבנה היא קבוצה הנלחמת כשגבה אל הקיר: מפלה בגביע, הפסד בית לשמשון, ובינתיים היא בדרכה לליגה הארצית. הביתיים יהיו במוראל גבוה לאחר הניצחון בדרבי הליגה. משולש.

2. הפועל תל־אביב – מכבי נתניה: להפועל תל־אביב נשאר רק דבר אחד: תואר „אלופת הליגה". כדורגל היא אינה מציגה, ושחקניה עייפים. למכבי נתניה אין תואר, אך יש לה את שלום תקוה. x, 2.

3. הפועל כפ"ס – הפועל פ"ת: בין שתי הקבוצות ובין אוהדיהן ישנה יריבות רבת שנים, מאז שכפר־סבא הורידה את פ"ת לארצית. הרכבה התסך של פ"ת, עקב הרחקות שחקניה, מקנה יתרון לביתיים, אבל שום תוצאה לא תפתיע (0–0 בסיבוב הראשון, וניצחון 0–2 לכפ"ס בעונה שעברה).

4. הפועל באר־שבע – מכבי פ"ת: בשנה שעברה הפתיעה מכבי פ"ת בניצחון חוץ 1–0. השנה הביתיים קרובים מדי לקו הארום, מכדי שיחמיצו הזדמנות להתרחק ממנו. יש להם את הכלים, והם גם יזכו בניצחון (0–0 בסיבוב הראשון).

5. מכבי יפו – בני־יהודה: בשכונה צעקו בשבת שעברה „יש אלוהים", בדקה ה־90. מכבי יפו תזכה השבתבהכנסה יפה (אוהדי השכונה), ואולי בסימפטיה, אבל לא בנקודות. ניצחון לבני־יהודה.

6. הפועל לוד – מכבי חיפה: כשניצחה לוד בחיפה 1–0 בסיבוב הראשון, היתה זאת הפתעה מרעישה. כמחזור השבת שתי הקבוצות קרובות בטבלה, ולוד ביתית. משולש.

7. בית"ר ת"א – שמשון ת"א: שמשון מצויה בקו של הצלחה (גביע הטוטו, ניצחון ביבנה), ויש לה את ההגנה הטובה בליגה (ספגה רק 4 שערים העונה). בית"ר החלה לראות פירות בתיקו שהוציאה מהאלופה שברך. משולש.

8. מכבי רמת־עמידר – בית"ר נהריה: הראשון שבמשחקי הליגה הארצית, כשבכולם נראית עדיפות בולטת לקבוצות הביתיות. עמידר הוכיחה כבר בשנים שעברו את כושרה ל„קפוץ על העגלה" ברגע האחרון. 1 סולו.

9. הפועל ירושלים – הכח רמת־גן: מצבה של הכח הולך ומחמיר בתחתית הארצית. בשבת שעברה הפסידה לקבוצת צמרת אחרת, הפועל חיפה, בבית. בשבת הקרובה ישמחו אם יזכו בנקודה מול קבוצת צמרת אחרת. 1, x.

10. הפועל חיפה – בית"ר רמלה: הפועל חיפה חזרה לעקשנות ולשאפתנות שאיפיינו אותה בפתיחת הליגה. בית"ר רמלה כשלה בשבת האחרונה במגרשה, לראשונה העונה. מאחר ורמ־לה השיגה עד כה כבר 11 תוצאות תיקו, אנו מציעים 1, 2.

11. הפועל עכו – הפועל מרמורק: בתחילת העונה חשבנו שהקבוצה הצעירה ממרמורק תהווה גורם בצמרת. היום מתברר שיש להם עוד הרבה מאוד ללמוד, ומעט מאוד מה להציע. ניצחון לעכו.

12. הפועל חולון – הפועל בית־שאן: תוצאת משחק זה תלויה במה שתשיג חולון באמצע השבוע במשחק הגביע מול בית"ר ת"א. בית־שאן הוכיחה השבת מול חדרה שהיא קבוצה טובה ולוחמת. משולש.

13. הפועל חדרה – הפועל רמת־גן: גם במשחק זה תהייה הכרעה לתוצאת המשחק בגביע. אולם [illegible] תוצאה ובכל מצב־רוח לא תוכל רמת־גן ביותר מנקודה בודדת. 1, x.

14. הפועל טבריה – הפועל דימונה: טבריה תעשה הכל כדי לגמול ל[illegible] התבוסה 1–5 מן הסיבוב הראשון. [illegible] שהביתיות ויכולתה העדיפה יעמדו לה במבצע. 1 בטוטו.

קצת סטטיסטיקה

ערכנו עבורכם אתנחתה קצרה ממאבקי הליגה והגביע, ובדקנו את התפלגות הניחושים בעונה הנוכחית (28 מחזורים), לעומת השנה שעברה (52 מחזורים) – וזה מה שהעלינו.

א. מספר ניצחונות החוץ ירד בצורה משמעותית – 20% השנה, לעומת 30% בשנה שעברה.

ב. מספר תוצאות התיקו עלה בצורה ניכרת – 37% השנה, לעומת 24% בשנה שעברה.

אם לעשות ממוצע של כל אחד מהטורים עד כה השנה, הרי נקבל את הטור הבא:

1, x, 2 / 1, 1, x / 1, x, 1 / x, x, 1 / 1, 1, x.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־20)

1.	בית"ר ירושלים	21–42	[illegible]
2.	בני־יהודה	16–28	36
3.	מכבי תל־אביב	16–30	31
4.	הפועל כפר־סבא	28–26	31
5.	שמשון ת"א	11–19	30
6.	מכבי נתניה	22–22	30
7.	מכבי חיפה	14–23	29
8.	הפועל לוד	12–29	28
9.	הפועל פתח־תקוה	17–23	28
10.	מכבי פתח־תקוה	15–20	28
11.	הפועל תל־אביב	15–17	26
12.	הפועל באר־שבע	13–10	22
13.	בית"ר ת"א	28–19	19
14.	מכבי יבנה	24–14	17
15.	מכבי יפו	31–13	13
16.	בית"ר נתניה	60–10	7

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־20)

1.	צפרירים חולון	9–22	34
2.	הפועל חיפה	14–24	24
3.	הפועל ירושלים	20–26	34
4.	הפועל יהוד	17–23	33
5.	הפועל חדרה	20–26	31
6.	הפועל עכו	19–23	29
7.	מכבי עמידר	19–17	29
8.	מכבי שעריים	12–18	28
9.	הפועל בית־שאן	21–19	26
10.	הפועל טבריה	25–27	25
11.	הפועל רמת־גן	11–10	24
12.	הכח רמת־גן	20–12	21
13.	הפועל מרמורק	28–22	20
14.	בית"ר רמלה	26–16	20
15.	בית"ר נהריה	21–13	16
16.	הפועל דימונה	30–14	13

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	1	1	x	1
2	1	x	x	1 x 2
3	x	2	x	1
4	1	1 2	1	1 x
5	1 2	1 2	x 2	2
6	x	x	x 2	1 x 2
7	1 2	1 2	1 x 2	1 x 2
8	1	1 x	1	1
9	1 x	x	1 x	1
10	2	x	1 x	1 x
11	x	x 2	1 x	1 x
12	1	1 2	1 x	1
13	x 2	1	1	1 x
14	1	x	1 x	1
שלשות	/	/	1	3
כפולים	4	6	7	4
טורים	16	64	384	432

שיטה מצומצמת

משחק	שיטה	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2
2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2
3	1 x 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
6	1 x 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1 x 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
10	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2	1 2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1 x 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

שלשות 5
כפולים 4
3888 טורים מלא
432 טורים בשיטה המצומצמת

אלכס דורון

זה מדהים!

"וולטר דייויס הוא הדבר המדהים ביותר שאני מכיר בנ.ב.א.", כך טוען מי שהיה מאמנו ב„סאנס" ג'ון מקלאוד ■ סיפורו של הכדורסלן שהתגבר על שתי פציעות קשות ועל הקוקאין והאלכוהול, ושב להיות כוכב

אריק הניג

מעריציו מכנים אותו „וו־לט" – קיצור של וולטר דייויס. בישראל כמעט שאיננו ידוע – משום שכמעט לא ראינו את משחקיו בטלוויזיה. אבל בליגת הנ.ב.א. הוא „פירמה עם קבלות".

באוניברסיטת צפון קרוליינה – בית היוצר לכוכבים וג'יימס וורת'י, בוב מאקאדו ומייקל ג'ורדן) בניהולו של המאמן דין סמית – קראו לדייויס „סוויט די" (די המתוק). ואמנם תחילת דרכו ב־NBA היתה מתוקה מאד. ה„רוקי" המצטיין ב־1978 ומאז ועד היום, עשר עונות, מעלה מ־13 אלף נקודות ואחוזי־דיוק בקליעה, מהטובים בכל הזמנים (53%). אלא שבאחרונה חלו מעט שיבושים במהלך פעילותו בכדורסל: תחילה היה זה המרפק שנפגע וחייב טיפול רפואי ממושך, ואחר כך הברך – ואם לא די באלו, נחתו גם צרות קשות הרבה יותר מפציעות: ההתמכרות לקוקאין ולאלכוהול.

אלא שוולט סירב בעקשנות לקטוע עתה את הקריירה שלו. החליט להתמודד עם צרותיו – ולמרבה ההפתעה יכול להם, לכולם. בימים אלו שב לפרוח – והוא שוב מגדולי השחקנים בליגה. העובדה שביצע שלושה „קאמבקים" הדהימה רבים. „קאמבק" אחד, עוד שכיח כאן, בנ.ב.א. – אבל על שלושה שמעו מעטים, אם בכלל. דייויס הוא ראשון בהם.

הצרה הראשונה נחתה על וולט ב־1981, כנחבט מרפקו ברצפת אולם הכדורסל בסאן־דייגו, במשחק מול הקליפרס (לפני שאלו עברו ללוס אנג'לס הסמוכה). את המכה וטאת הזעקה שמעו היטב בכל האולם. חובבי הכדורסל בסאן דייאגו זוכרים את המקרה הזה עד היום. המרפק הפגוע נחבש לחודשים רבים וכאשר נדמה היה כי בכך נסתם הגולל על הקריירה של דייויס – הוא חזר לשחק, והפגין שוב את כישוריו. בעונת 82/83' השתתף ב־80 משחקים, השיג ממוצע של 19 נקודות' למשחק. בקיץ 1984 הספיק ליהנות משמש, הים והחתיכות בישראל ואז, עם תחילת העונה החדשה ('84/85) החליק לפתע בפורום של לוס־אנג'לס ורצועות ברכו נקרעו. התוצאה: הוא נעדר ממרבית המשחקים של אותה שנה ולעונת 86/85' חזר שוב, אך רק לתקופה קצרה – עד שפגש בקוקאין ובאלכוהול. 30 ימי אישפוז לצרכי גמילה לא מנעו ממנו חזרה נפלאה שלישית, כבר באותה עונה, בה השתתף ב־70 משחקים וקלע 22 נקודות, בממוצע למשחק (!)

אהבה למשחק

עתה, בגיל 32, הוא מפתיע אפילו את עצמו: 22.6 נקודות בממוצע למשחק', 5 אסיסטים. למעשה כל המשחק של ה„סאנס" מבוסס עליו.

איך הוא מצליח להמשיך למרות תעתועי הגורל? – דייויס פשוט נולד עם הכוח המיוחד הזה להישאר כדורסלן גדול ואיש אינו חייב תודה לכוח המיוחד הזה יותר מה„פניקס סאנס", קבוצתו של „סוויט די", שאילמלא התנועה המשגעת שלו במגרש וקליעת הניתור הפאנטאסטית בה ניחן – לא היתה מגיעה להישגיה בעשור האחרון.

האופטימיסטים שואלים עצמם: עד מתי? – ג'ון מקלאוד, מאמנו של דייוויס מאז תחילת דרכו ב־NBA ועד לפני שבועיים, טוען כי החזרה המשולשת של דייוויס למשחק, היא הדבר המדהים ביותר שהוא מכיר ב־NBA. והסיבה לכך פשוטה: אהבתו היוצאת מן הכ[לל] לכדורסל.

„משחקו היום, לא השתנה כהוא זה לעומת 1978 כשזכה בתואר 'רוקי השנה'. כיום הוא עדיין חוגג כל משחק ומפגין משמעת כטירון".

הקאם־בק איננו דבר שניתן להו במתנה. הוא מושג בזכות. דייויס עמל קשה מאוד לאחר הפציעה במרפק והברך. אחר־כך ממש אנס עצמו לחזור לכושר, לאחר שלושים ימי האישפוז. חוויה לא נעימה במיוחד. אך הוא הבין שרק מאמץ על־אנושי יעזור לו לשפר את הישגיו ולהשכיח מעצמו ומהקהל ציו את כל הצרות.

„אני לא הייתי מודאג במיוחד," אומר דייויס, „אבל העתונות, הכדורס־לים והשחקנים היו ועוד איך. צי־ראגתם וביקורתם הקונסטרוקטיבית עזרו לי בעקיפין".

הכרעות בסיום

נוסף למשברים, חייב היה דייויס להתגבר גם על הזמן שלא עושה הנחות. חסר, כמו לכל הגארדים שהסתמכו על המהירות והיכולת האתלטית, מהווים מרכיב מרכזיים ביכולתם. דייויס מסתכל על יריב כמייקל ג'ורדן ומודע לכך כי נמצא צעד אחד מאחור. „פעם הייתי מהיר כמוהו". ג'ורדן חושב שלדייויס עדיין יש מה „למכור" בליגה. „הוא 'פוגע' יותר טוב מתמיד". התכונה המייחדת את דייויס, היא היכולת להכריע משחקים שקולים, בשניות האחרונות.

מול משחקו של דייויס ניצבו שני מחנות של מאמנים, המעריצים והמתוסכלים. המעריץ הגדול הוא כמובן מאמנו מקלאוד. בין „המתוסכלים" אפשר למנות את ג'ק רמזי ופט ריילי. „עשו טובה", ישמעו אותם אומרים לשחקניהם כל עת שאלו עולים לשחק מול פניקס: „תדאגו רק לדבר אחד, שהכדור לא יגיע לוולט בדקות האחרונות".

אלוין אראמס, הענק הלבן של פניקס, נפעם נוכח יכולתו של דייויס להכריע משחק בקליעת ניתור משמונה מטרים, או לקלוע 15 נקודות ברבע האחרון – לאחר שנדמה שהכל כבר אבוד. אראמס, כמו גם יתר חבריו לקבוצה, לא רוצה לחשוב על הרגע שבו יעזוב דייויס את „סאנס": „קל יותר לחשוב על אריזונה ללא 'הגראנד קניון', מאשר על 'פניקס סאנס' ללא וולטר דייויס".

לומד באוניברסיטה

דייוויס אוהב לשמוע את המחמאות, אבל הוא הראשון להודות שיום אחד זה יסתיים וכבר עתה ניתן למצוא אותו על ספסלי אוניברסיטת אריזונה משלים נושאים שלא סיים בעת לימודיו. איך אפשר ללמוד ולשחק כדורסל בצפון קרוליינה בעת ובעונה אחת?

דייוויס, אשתו סוזאן וילדיהם הלרי וג'ורדן, רואים בפניקס את ביתם גם לאחר שתסתיים הקריירה המופלאה של וולט. מתי? – „עוד שלוש שנים וזהו. אני כבר 22 שנה בענף, 10 ב־NBA, ואם לאחר כל הצרות והמכות שנפלו עלי, אשלים 12 או 13 עונות טובות וזה יספיק לי. אני רוצה לצאת מהליגה כשם שנכנסתי אליה – בריא, שמח וצעיר". ■

וולטר דייויס: „עוד שלוש שנים וזהו"

מכבי חיפה ובּרוש חולון – בגמר

יתמודדו ב־23 באפריל בגמר גביע המדינה לילדים ■ הפסד־ליגה ראשון להדר ראשל"צ שהתנחמה בהצטרפותה ל„מועדון ה־100"

צבי גלפרין

מכבי חיפה הר הכרמל והפועל „ברוש" חולון יתמודדו בגמר גביע המדינה לילדים, ב־23 באפריל. החיפנים ניצחו בחצי הגמר את הקבוצה שהיתה עד כה בלתי מנוצחת במשחקי הליגה במחוז העמקים, הפועל עוגר עפולה 58–45 ואילו החולונים ניצחו את הקבוצה העקשנית של מכבי רעננה 64–47, לאחר 31־21 לחולון במחצית. לחולון הירבו לקלוע: תומר תורג'מן 15, אלי בלול 14 ואילן משה 12 ולרעננה – אמיר אהרון 27.

משחקי חצי הגמר מיקדו את תשומת הלב בסוף השבוע שעבר – אבל נערכו גם משחקים בליגה, כאשר את ההפתעה סיפקה מכבי דרום ת"א שניצחה ללא קושי במחוז ת"א את מכבי הדר ראשל"צ, שהיתה עד כה בלתי מנוצחת, יחידה במחוזה. ראשל"צ נוצחה 58-42. קודם לכן הצטרפה ראשל"צ ל„מועדון ה־100" כשגברה על בית"ר אלי ת"א 104–39.

שאר התוצאות כפי שנתקבלו מאיגוד הכדורסל:

מחוז גליל עליון
ג.עינות ירדן – קרית שמונה 58–20, ג. עינות ירדן – רמות נפתלי 59–27, מלכיה – רפנה 38–24, מטולה – הגושרים 71–24, קרית שמונה – כפר גלעדי 34-36.

מחוז צפון
מחניים – אילת השחר 62–45, ראש פינה – איילת השחר 37–33, חוקוק – סאסא 49–36, קצרין/מ. גולן – חוקוק 36-59, מרום גליל – יסוד המעלה/חולתא 80–34, צפת – ראש פינה 58–36.

מחוז עמק הירדן
אפיקים – אליצור לביא 49–38, רמות גולן – גליל תחתון 56–20, דגניה ב' – אשדות יעקב 66–47.

מחוז בית שאן
קישון יזרעאל – אליצור שדה אליהו 64־30, בית השיטה – חפציבה/בית אלפא 63–45, יזרעאל עפולה – בית השיטה 44–36, יזרעאל עפולה – מעלה אפריים 52–21.

מחוז עמקים
נצרת עלית – בית"ר מגדל העמק 81–41, עוגר עפולה – בית"ר מגדל העמק 89–15, קישון העמק – בית"ר מגדל העמק 46–38, עוגר עפולה – הפועל יפעת 60–33, נצרת עלית – מגידו שומריה 53–52, מרנין טבעון – קרית טבעון 55–54.

מחוז מסרין
מכבי כרמיאל – הפועל נהריה 75–51.

מחוז חיפה
מכבי יוסף חיפה – אליצור קרית שמואל 43–38, חיים חיפה – קרית ים 59–18, חיים חיפה – עירוני קרית מוצקין 55–35, קרית ביאליק – יגאל חיפה 75–24, קרית ים – אליצור קרית שמואל 35–31, מכבי חיפה הר הכרמל – מכבי חיפה כפר גלים 76–5, יוסף חיפה – עירוני קרית מוציקין 58–57.

מחוז שומרון
בית יצחק – גן שמואל 58–37, גן שמואל – גבעת חיים 63–43, מכבי יהודה חדרה – גבעת חיים מאוחד 72–49, מגל – ג'ת 64–11, גבעת־עדה – מגל 55–43, מגל – גן שמואל 2–0 (טכני), מעגן מיכאל – מכבי חדרה 36–54.

מחוז נתניה
אליצור נתניה – מ.ס. נתניה 59–19, אפרוחי בית יצחק – אליצור נתניה 72–27, מ.ס. אבן יהודה – אליצור נתניה 51–34, מ.ס. אבן יהודה – חרות 73–35, מכבי נתניה – כפר ויתקין 58–48, כפר ויתקין – קוכה נתניה 88–21.

מחוז שרון
הפועל הרצליה – א.ס. ארז רמת־השרון 66–37, מכבי אלפי מנשה – יחדיו רעננה 54–52, מ.ס. תפוז אבן־יהודה – בני הרצליה 2–0 (טכני), הפועל רעננה – מכבי נרקיס הוד השרון 87–37.

מחוז פתח־תקווה
הפועל פ"ת – א.ס. דני רמת השרון 54–35, א.ס. דני רמת השרון – אריאל 59–22, אלון גבעתיים – אריאל 51–20, ערן פ"ת – גבעת השלושה 32–31, הפועל דקל רעננה – כלנית הוד השרון 47–36, מ.מ. גבעת שמואל – מכבי מרכז ת"א 77–14.

מחוז דן
א.ס. הצעיר רמת השרון – אליצור תפוח קרית אונו 39–20, א.ס. הצעיר רמת השרון – ברוש גבעתיים 44–36, מכבי ת"א רמת אביב – אליצור בני ברק 44–12, מכבי שלום ר"ג – מכבי ת"א 64–45.

מחוז ת"א
הדר ראשל"צ – א.ס. רמת השרון 71–43, אליצור בת־ים – אשכול פ"ת 61–39, מכבי מרכז ר"ג – בית"ר אלי ת"א 67–63, מכבי רעננה – מגל גבעתיים 61–53.

מחוז שפלה
חרמש גבעתיים – בני יהודה ת"א 84–18, הפועל ת"א – בני יהודה ת"א 43–34, אורן חולון – בני ברית יפו 35–33, מכבי צפון ת"א – מכבי רמת חן 59–47.

מחוז מרכז
אור יהודה – בני יהודה כרכור 71–21, הפועל לוד – א.ס. סביון מונסון 73–32, אליצור ראשל"צ – בני יהודה כרכור 63–45, מ.ס. רמת אפעל – מכבי דרום בת ים 47־42, צבר ראשל"צ – מכבי ת"א בת ים 54–35.

מחוז שורק
נס ציונה – רימון ראשל"צ 54–32, נען – הפועל ראשל"צ 47–43, קבוצת שילר – מכבי גדרה 42–37, קבוצת שילר – הפועל ראשל"צ 36–35.

מחוז ירושלים
אס"א י־ם – אליצור בית שמש 47–24, הפועל מטה יהודה – אליצור י־ם 47–23, אליצור עוזיאל י־ם – בית"ר י־ם 56–40, מטה יהודה – אליצור עוזיאל י־ם 47־45.

מחוז דרום
א.ס. אשקלון – זית שער הנגב 64–35, עזתה – שער הנגב 33–14, הפועל אשדוד – ארז 65–19.

מחוז נגב
בניש חצרים – אליצור גוש קטיף 46–36, הפועל באר־שבע – בניש משמר הנגב 79–46, חבל אילות – באר"י 44–21, בניש משמר הנגב – עומרים עומר 32–30. ■

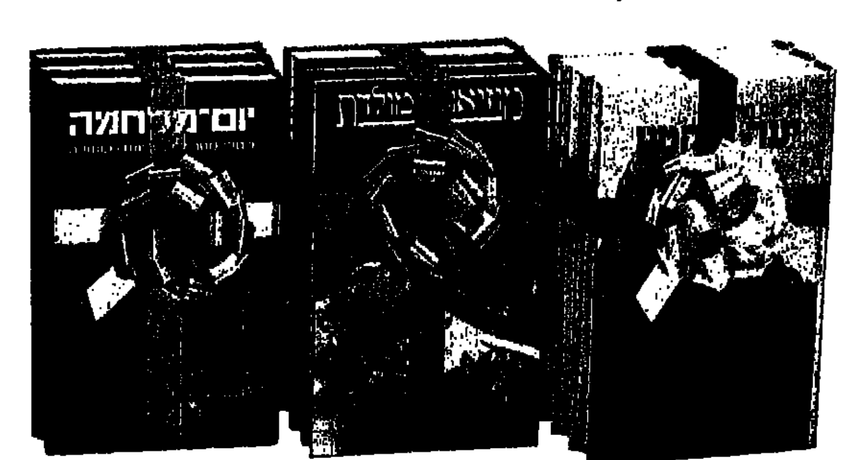

הפועל בני נהריה: עומדים מימין: דוד למברג (מאמן), מאיר פחימה, יובל כהן, אביב להב, יוסי וקנין, לטיף שוב, אסף הנקין, דוד אילון, אבי כהן, בועז לב, איתן ויינרייך (מאמן ראשי של ביה"ס לכדורסל הפועל נהריה). כורעים: אור גבאי, עודד סלומון, נדב בן־נעים, אורן הולצר, אורן סידי, אסף דוידי, שחר ברוך, ליאור רוזנצוויג, שחר ברקוביץ.

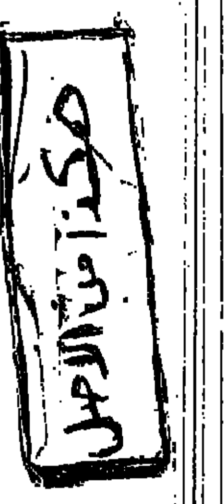
שלושה ספרים בסידרה אחת

ספרים רבותי ספרים
מבצע מהספרים בספרית מעריב
שלושה ספרים בסידרה אחת ובחצי המחיר.
מבצע כזה עוד לא היה בספרית מעריב.
עכשיו בחנות הספרים שלך שלושה ספרים
בנושא אחד, בסידרה אחת ובחצי המחיר.

ספרים מבית טוב-ספרית **מעריב**

מה כבר יכול לאחד אוהדים מכמה קבוצות אנגליות באיזור לונדון? – הקרב על ביתם ■ מחירי הקרקע בלונדון מאמירים והולכים, והמועדונים הוותיקים עומדים בפני סכנת מכירת ניכסיהן, שרובם מוחכרים לבעלי הון ■ פרנסי הכדורגל האנגלי, בעיקר מועדוני לונדון – פולהאם, צ'רלטון, ק.פ.ר. וימבלדון וברנטפורד – יהיו חייבים להחליט בעתיד הקרוב האם להתאחד, לשחק על מגרש אחד, או לדאוג לחלופה אחרת

ביתם כבר לא מבצרים

מאיר בלייך, לונדון

תמונה כזאת לא נראתה בלונדון שנים: אוהדי חמישה מועדוני כדורגל יריבים מתאחדים למסע הפגנה משותף, בעוד אחרים מציבים שלטי תמיכה במגרשים שכנים. אין לחשוד שאהבה נפלה בין אוהדי צ'לסי לאלו של ק.פ.ר. כל מה שביקשו: להשיג זכות ולהמשיך לקנטר אלו את אלו גם בעתיד.

המשבר פרץ בסוף פברואר, אם כי שורשיו בני כמה שנים. אין זה סוד שהכדורגל האנגלי מאבד אוהדים. למעלה ממחצית מועדוני הליגה מתקשים לאזן תקציבם. התוצאה: קבוצות מסויימות עומדות לפני סכנת פירוק ועל האחרות משתלטים גורמים שאהבת הכדורגל אינה בראש מעייניהם.

למועדונים הוותיקים, שלא הצליחו לתקוע יתד בפיסגה ולהקיף עצמם בחומת מגן, מתברר שהנכס היחיד שנותר ברשותם הוא מגרשם. האיצטדיונים, שהוקמו לפני עשרות שנים, בפאתי שכונות מגורים, ניצבים כיום במרכזן של ערים או לצד צמתי דרכים. פיסות קרקע שקורצות ליזמים שונים.

שנעשה בהאל, אם היזמים השונים היו מקבלים רשיונות פיתוח על משבצות הקרקע הללו. אלא שבמקומות ש„הלייבור" שולט במועצה המקומית, קשה לקפיטאליסטים לקבל היתרים כאלו.

מחירי הקרקע מאמירים

בלונדון הגיע התהליך לשיאו, והאיזון הופר. מחירי הקרקע האמירו במאות אחוזים, מספר הצופים יורד אך מספר המועדונים שממשיכים לתחר על כיסם, נשאר קבוע. הוצאות אחזקתה של קבוצת כדורגל עלו בשיעור ניכר והכנסותיהן של קבוצות הליגות הנמוכות קטנו. הוסיפו לכך את חוקי המקרקעין המסובכים והמוזרים, ותבינו כיצד קורה שהציבור הבריטי מתעורר בוקר אחד וקורא שמאחדים קבוצות רק כדי לפנות מגרש, כמגמה לבנות עליו דירות יוקרה.

המגרש שהיה בחדשות הוא ה„קראוון קוטג'" של פולהאם. כמו „סטאמפורד ברידג'" של צ'לסי, ניצב ה„קוטג'" במרכזה של שכונה אופנתית. מגרש פולהאם משקיף על התמזה. בעלי הקבוצה האמינו שנמצאה הדרך הטובה ביותר לפנות היציעים, שגבם לנהר ולהחליפם במרפסות שצופות אליו. הבעלים,

התהליך נמשך שנים. מועדוני הליגות הנמוכות המשיכו להתקיים תודות לכך שהעבירו מגרשם לגורם אחר, בתמורה למחיקת חובות ולמתן מגרש אלטרנטיבי. בהארדספילד, בראדפורד ולידס, נחלצה הרשות המקומית לעזרה. בהאל – רשת הסופרמארקטים, שהקימה לצד המגרש מרכול ענק. למעשה, היה אפשר לראות עיסקות נוספות מהסוג

„נכסי מארלר", קנו ב־9 מיליון ליש"ט מועדון ... ק.פ.ר., והודיעו על כוונתם לאחד את המועדו... העיתונים כינו את הקבוצה החדשה „פולהאם פא... ריינג'רס". לאחר כמה ימים התברר שההכרזה ה... מוקדמת מדי.

קואליציה מקיר לקיר – אוהדים, ההתאח... לכדורגל והנהלת הליגה, הרשות המקומית וחב... פרלמנט – חברה נגד העיסקה. כולם עשו ... בכלי הנשק שברשותם.

ג'ונגל לונדוני

במבט לטווח ארוך, אין זה פתרון. פולה... בליגה השלישית, לא תוכל להמשיך ולהתק... לאורך זמן בג'ונגל הלונדוני שבו עשר קבוצ... ממוצע של 2000 צופים אין בו די. לא רק ע... מוטל בספק. נסיכת מערב־לונדון, צ'לסי, עומ... לפני מבחן קשה ב־1989, וגם הפעם קשורה „נכ... מארלר" בפרשה. לחברה, בעלת הקרקע בסטאמפו... ברידג' חוזה חכירה עם צ'לסי, שיפוג בעוד שנ... כ־25 מיליון ליש"ט יכול בעליה של הקבוצה... בייטס, לקנות את המגרש. השאלה היא האם ... מימון, והאם כדאי או עדיף לחפש מג... אלטרנטיבי.

מנהלי הקבוצה הוותיקה צ'רלטון, ששנה ה... לליגה הראשונה, נאלצו לעשות זאת כדי לחס... בהוצאות. עזבו מגרשם ועברו לשחק במגר... קריסטל־פאלאס. האוהדים שהתנגדו לכך ה... ברגליהם. מספר הצופים הממוצע במשחקיה א... עולה היום על 10,000, ואין בכך די כדי לשמור ... מקום בליגה הבכירה.

גם מגרש קריסטל־פאלאס מהליגה השניה ... הכוונת של וימבלדון. סם האמאן, בעליה ... וימבלדון, מכר ותיק של בעלי פאלאס, רון נו... ב־1981 קנה האמאן את וימבלדון תמורת 000,... ליש"ט מנורס, שעבר לפאלאס. חברה בבעל... האמאן קנתה את מגרש וימבלדון – מועד... שבראשו עמד האמאן עצמו. הקונה החל בתוכני... פיתוח שיפיקו רווחים נאים. הבעלים של ... הקבוצות בוחנים אפשרות לאחדן. כך אירע שאוהד... ק.פ.ר, צ'לסי, פולהאם, קריסטל־פאלאס ווימבלד... התאחדו להפגין נגד הכוונה לחסל את הזהו... הנפרדת של קבוצותיהם.

ללונדון שלוש נציגות נוספות בליגה הראשונ... טוטנהאם וארסנל מצפון העיר, ווסטהאם ממזרח... במזרח גם מילוואל ואוריינט, ובמערב ברנטפור... שגם לה חובות ופיסת קרקע יקרת ערך. עשוי... להצטרף אליהן ברנט, שבראש הליג... החצי־מקצוענית. תמונת המצב: יותר מדי קבוצו... על מעט מדי שטח.

איחוד קבוצות הוא פתרון אחד. מוצא את... המוכר היטב בישראל: שתי קבוצות ישחקו על מגרש אחד. בטוטנהאם ובארסנל חשבו לפני עשר שני... למכור את ווייט־הארט־ליין והייבורי, ולשחק במגרש משותף ליד ארמון אלכסנדרה. אלא שאצל הבריטים „ביתם הוא מבצרם", ומה שטוב לתל־אבי... ומילאנו איננו טוב עבורם. הנהלת הליגה רוח... עתה את בקשת פרסטון ובלקפול לחלק מגרש.

ייתכן שהקרב על פולהאם היה קרב המאסף ... אוהבי הכדורגל והמסורת. אמר יו"ר טוטנהאם (שגייסה הון בהנפקה בבורסה): „תמיד יהיה אכי... לבן שיבוא לחלץ מועדון מקשייו ויזרים כסף. ... במקום האבירים הללו, באים כאלו שמתעניינים פחות בכדורגל ויותר בנכסים". ■

שוער קבוצ... „וואלסוול" ... משמאל) ונ... לסיוע משפ... בחומת־הג... שלו כאשו ... „פולהאם" ... על החלטת ... במשחק ... עכשיו באים קבלנים ויזמי־בנייה ומבקשים ל... את שטח האיצטדיון – ... עוד סיבה למחאות האוהדים.

ותיקה עם עבר אפור

פולהאם, בת 108, ידעה בעבר ימים טובים יותר. רגעיה הגדולים היו ב־74/75', כשהתמודדה בגמר הגביע עם ווסטהאם (0־2). בהרכבה הופיעו אז בובי מור ואלן מאלרי. כיום, בליגה ג', באים 2000 איש למשחקיה. לפני שלוש שנים, בליגה השניה היו 8000.

כוכבים אחרים שלבשו מדיה היו ג'וני היינס, רודני מארש, המגן ג'ורג' כהן (כהרכב שזכה בגביע העולמי) וג'ימי היל – כיום פרשן טלוויזיה. בשנות ה־50 וה־60 התנדנדה בין הליגה הראשונה לשניה.

ב־1972 נבנה יציע חדש. ב־1977, כשהיה צריך להתחיל ולשלם עבורו, החלו הזמנים הקשים. הפתרון שנמצא – למכור את השחקנים הטובים. פולהאם ירדה לליגה ג', ואף שחזרה לב', לא התאוששה מאז. כשבעלי המגרש מכרוהו, סילקו סעיף שמבטיח קיומו של מגרש כדורגל. לא היה צריך לנחש מה יהיה הסוף.

גם תחילת ה„קוטג'" היתה ביוזמת הקבלן, הנרי נוריס, שהשקיע 15 אלף ליש"ט ב־1905 ובנה את האיצטדיון המפואר בלונדון. פולהאם איכזבה משקיעים אחרים, שכנו את „סטאמפורד ברידג'", בתקווה שהקבוצה תשחק שם. מחוסר ברירה, הקימו קבוצה חדשה, צ'לסי. כבר אז נותרה פולהאם מאחור.

נוריס לא מצא סיפוק בפולהאם, קנה את ווליץ' ארסנל. המועדונים היו בתוכנות נוריס ביקש לאחדם. הנהלת הליגה התנגדה, ואז הציע ששני המועדונים יחלקו את הקוטג'. ההצעה נדחתה והתותחנים עברו לצפון לונדון. מאז היה ל„לאקי ארסנל" מזל רב יותר.